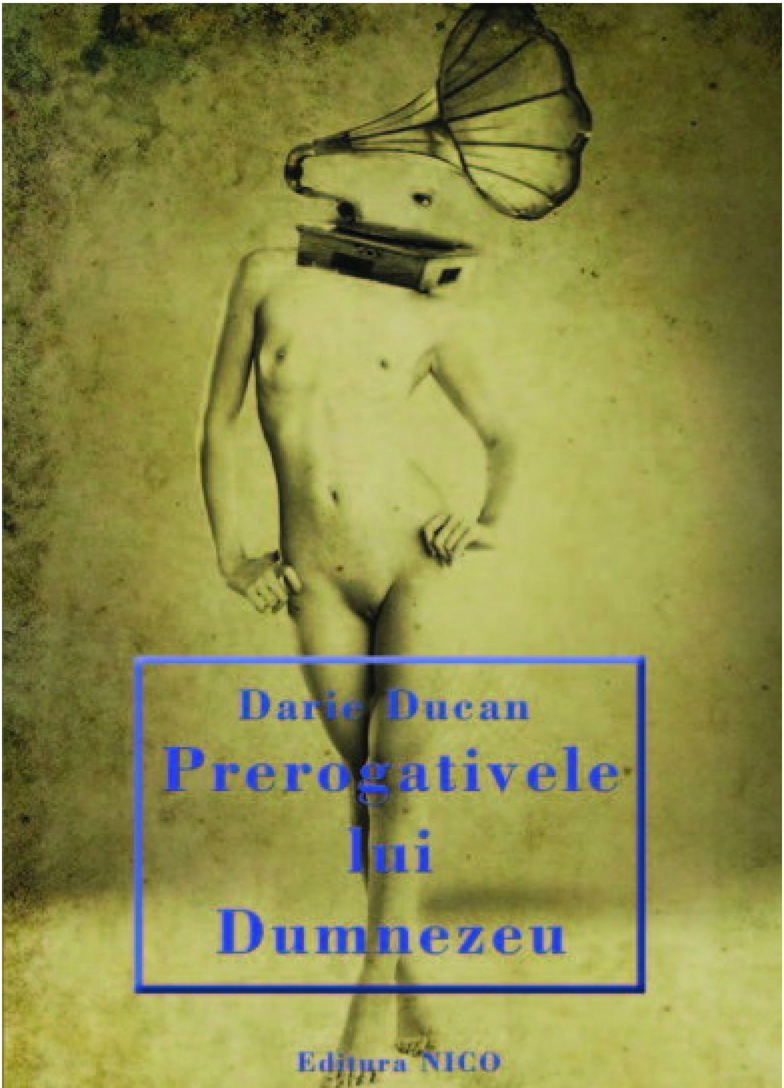

Darie Ducan
Prerogativele
lui
Dumnezeu
Editura NICO

Darie Ducan

PREROGATIVELE LUI DUMNEZEU

.

Piesă în trei acte

Editura Nico

Personaje:

-Povestaşul
-Ramses - Pacientul 1, între două vârste
-Leni - Pacientul 2, neras
-Iuri- Pacientul 3, mai bătrân decât ceilalți
-Asistenta
-Toma, brancardierul uriaş
-O voce

Actul I

Scena 1

(În avanscenă. Semiîntuneric. Intră Povestaşul în cămaşă de forță lejeră, priveşte în gol şi se plimbă. Podeaua îi scârțâie groaznic sub paşi, de parcă l-ar contrazice.)

Povestaşul (solemn, postulând): - Astăzi s-a vândut ultimul ziar pentru că...pentru că s-a zvonit că nimeni nu va mai dori lă le cumpere pe următoarele. Absolut toți oamenii: întregi, ciungi, ologi sau doar ei înşişi, neavând ce pune în locul lor, se vor informa după muşchii copacilor, după ficatul porcului, după măruntaiele păsărilor. Fiecare va afla cum e situația politică doar udându-şi încet un deget cu salivă şi ridicându-l să vadă încotro bate vântul (face!). Dacă va fi prins cineva că tipăreşte ziare ilegal, va fi ucis şi aruncat în ce râu se întâmplă să curgă prin localitatea sa. Dixit! De la chişcurile de ziare lumea va cumpăra pentru a afla noile ştiri: muşchi de copac, ficat de porc, zaț de cafea, măruntaie de păsări. Fiecare le va răsfoi şi va afla ceea ce îl interesează. Niciun act între doi oameni nu se va semna şi contrasemna, ci respectivii oameni se vor cresta cu cuțitul, cu briceagul, până va apărea un fir de sânge, apoi îşi vor uni rănile în tuşul propriu. Acest gest are valoare de semnătură. Dixit! Iubirea e absolut obligatorie, fiecare bărbat trebuie să posede cel puțin o femeie, ca să se stabilească un echilibru al planetei, cine nu va avea, va fi obligat să posede o gaură în perete. Dacă n-are, cel puțin o gaură din lanțul său trofic! Obligatoriu! Pentru că un bărbat fără de femeie riscă să se dezagrege, pe când o femeie fără de bărbat îşi schimbă starea de agregare, şi dacă este apă ea pentru ea se face sete, cald de-i este, gheață se face sau numai ninsoare. Dixit! (se strâmbă, devine rece, monolit, auster, apoi se retrage după cortina ce urmează să se ridice.)

Scena 2

(Un salon de spital, dimineața, răsare soarele, trei paturi, două de o parte vertical, celălalt de partea opusă, orizontal, fereastră, noptiere, uşă pe care se intră, două stative cu perfuzii într-un colț, medicamente pe noptiere, apă. Ramses, Leni şi Iuri dorm în paturile lor legați în cămaşă de forță. Somn greu, transpirat, zvârcolit. Se trezesc cu greu şi bolnăvicios.)

Iuri (inconştient, vorbind singur): - ...că uneori ce să le faci, n-ai ce să le faci, îți înțeleg durerea, cum le-am zice noi țâțelor de femeie morminte... Plus că nici de băut nu dau. Viermi. Şi apoi cum să nu te usture? (se foieşte mahmur) că apoi ustură mai tare, putoarea asta de spirt capătă sens. Ați ai dracu` cu soneriile voastre, care sunați iar? Iar v-apucă?
Leni (sculat în fund): - N-a fost nicio sonerie. Vi s-a părut!
Iuri (uimit, conştient): - Ia te uită, domnule, avem vorbitori. Ați venit în audiență?
Leni (calm): - Nu. Sunt şi eu aici. Peste drum. Nu am venit în nicio audiență.
Ramses (trezindu-se agitat şi încercând să se încalțe, preocupat, cu mâinile legate): - Trebuie să fug la ea, mă aşteaptă, da, da, nu am timp nici să mă spăl pe ochi, peste o oră în fața la măcelărie, dacă nu vin n-am să o mai găsesc. Cât e ceasul? Ziceți-mi!
Leni (lui Ramses): - Bună dimineața.
Iuri (liniştitor): - Ramses, nu te agita. Afară e linişte, nimeni nu se mai agită, sunt mai buni de când nu se întâmplă nimic, de zeci de ani faptul că pică o frunză într-o toamnă e un eveniment național.
Ramses (preocupat, se foieşte legat în cămaşa sa de forță.): - Dar trebuie să mă întâlnesc cu iubita mea. Trebuie să luăm

micul dejun împreună. I-am promis. În plus mi-e şi foame... De ea.

Iuri: - Îți e foame?

Leni:- Îi e foame! (sec). Păi atunci să aşteptăm masa.

Ramses (uimit, blocat): - Dar voi cine sunteți? Cum am ajuns aici? Şi cum ați ajuns voi aici?

Iuri (după o clipă de tăcere): - Iată că suntem mai uniți prin întrebări decât prin faptul că suntem oameni...

Leni: - Masa va veni imediat. Putem să ne liniştim. E o dimineață frumoasă. Vor servi ouă fierte, ouă tari.

Ramses (nervos, smuncindu-se): - Hai că-ți spun eu imediat ce ouă tari ai să serveşti! Eu trebuie să plec să mă întâlnesc cu Ioana. Ioana mă aşteaptă în fața măcelăriei mari din oraş.

Leni: - În vremuri ca astea ține loc de primărie...

Ramses(desfăcându-şi nodul pantofului trântit pe pat,cu dinții): - Are şi ceas în turn.

Iuri (dezlânat): - Ramses, uite, îți spun aici, că e şi Leni, nu te aşteaptă nicio Ioană, nimeni, absolut nimeni.

Ramses: - Iuri, dar trebuie să iubim, dacă există măcar o flegmă a lui Dumnezeu pe lume, aceea e verbul a iubi.

Scena 3

Iuri (se duce lângă Ramses şi îl priveşte în ochi.): - Ramses, nu e nimeni care să te aştepte. E numai o iluzie, crede-mă că ştiu ce spun. Când vei ajunge nu vei vedea nicio mimică zâmbitoare decât, cel mult, tencuiala măcelăriei căzând. Totul e să nu te laşi pradă iluziei, Ioana nu va fi nici măcar un colibri care să se ospăteze cu tine dintre dinții iluziei.

Ramses (urlând, scheunând animalic): - O vreau pe Ioana. Dacă nu mă lăsați să plec va fi rău de voi. Bestiilor. Tu, Iuri şi tu, Leni, dar mai ales tu, Iuri, tu, rusnac puturos, dacă pe tine te-a părăsit femeia ta şi ai căzut în băutură cum faceți voi toți, asta nu înseamnă că trebuie să pățesc şi eu…

Leni: - Vezi că ştii cine suntem? Suntem fraţii tăi de suferinţă. Pe mine la 5 dimineaţa m-au trezit din somn şi m-au adus aici fără nicio justificare.
Ramses: - Politic? Ai ciripit?
Leni: - Nu. Nu politic, ci pentru că am refuzat să cred că în lume nu se întâmplă nimic. Sau cel puţin asta e iluzia mea.
Iuri (calmându-se şi luând loc): - Iau loc dar provizoriu, că plec imediat…Pe mine la 1 noaptea m-au luat, mă uitam la nişte filme cu ai mei, m-au săltat, mi-au zis: " *pământ de flori te facem, porcule*!" N-am înţeles de ce, dar probabil că în lume cresc doar flori. Câte bastoane pe spinare nu mi-am luat până să ajung lângă fosile de astea ca voi…nici să nu zic…Pesemne bastoanele luate ţineau de îngrăşământ florilor.
Leni (mirat): - Am mâinile din ce în ce mai calde şi nu înţeleg de ce. O fi nevoia de a atinge?
Iuri (râde): - Ţi-ai frecat-o toată noaptea, de-aia. Că femeie n-ai, labagiule! Dar oricum, decât să te dai la găini e mai bine aşa. Mai bine să tragi în gol decât să te răneşti.
Leni: - Vorbeşti şi tu să nu taci. Dacă ai şti ce iubită am avut, cum să îţi spun, se muşca mărul pe masă singur, numai la trecerea ei. O iubeam (cu ochii în lacrimi). Era în stare de orice pentru mine. Putea isca religii dintr-un sughiţ…
Iuri (îngreţoşat): - Puturosul de Leni (către Ramses) n-a avut niciodată o femeie, o făcea cu găurile din covrigi, cu dopurile de bere, cu găurile de glonţ ale împuşcaţilor prin războaie. Dar n-a avut nicio femeie. Sexul lui e ca ochii puilor de căţele la naştere, închis, în carapace.

Scena 4

Leni (plânge şi se stăpâneşte): - Ai să plăteşti, Iuri pentru ce ai spus, aşa cum Lenin al vostru a promis burgheziei o acadea.(îşi şterge lacrimile.) Acadeaua aia o să ţi-o dau şi eu într-o zi…

Iuri (râde înecat): - Tu vorbeşti, Leni? Parcă pe tine te-a botezat mă-ta cu jumate din numele ăluia de-l pomeneşti…. (se agită, se plimbă.)
Leni (bombănind): - Şi, îi…îi plăceau găurile negre, aşa, ca la toţi ruşii…

(Iuri se scoală greu, se apropie de el şi îl scuipă, apoi se aşază.)

Ramses (merge spre Leni): - Ți-am spus să nut e mai cerți cu el (doar lui). Îmbată-l mai bine şi dacă îi zici să fie măgar să vezi ce urechi îi cresc.

(Iuri îşi reocupă locul discret şi începe să fluiere tot mai deranjant.)

Leni (lui Ramses): - Hai înapoi…să-ți povestesc despre iubita mea, să mă descarc, o doresc cu patimă şi îmi simt mâinile fierbinți în aceste haine, nu de la material, cu nivelul ăsta de căldură m-am obişnuit, ci o căldură de iad. Cu toată căldura unui generator.
Ramses: - Nu o fi ipohondrie? Şi pe mine mă bănuiesc des de aşa ceva…mai ales că…da…
Leni: - Nu, pur şi simplu o dorință. Nu sexuală, ci a aproapelui.
Iuri (intervenind): - Minți!
Leni: - Îmi e dor de amintirile ei, până şi de prosopul ei pus pe calorifer să se usuce după ce făcea duş. De părul ei ud.
Iuri: - Dintre picioare!
Leni: - De plimbările cu ea…
Iuri (insistent): - Minți! Minți! Minți!
Ramses (nervos): - Dar lasă-l dracului să spună sau, dacă scoate acum o armă şi te împuşcă vei zice că a făcut-o doar ca să poată copula cu gaura de glonț. Te vei trezi din moarte să constați? Tu eşti un bolnav sexual, Iuri, de aceea eşti cum eşti…

Leni (continuând): - Avea părul roşcat. Şi dimineața obişnuia să bea lapte. Într-o dimineață n-am mai găsit-o, tot ca lapte… (nostalgic).

Scena 5

Iuri: - Adică s-a terminat ca un lapte?
Leni: - A băut-o cineva cum l-a băut ea pe el!
Ramses: - Te înşela!?
Iuri (uimit că nu înțelege): - Pe el, pe lapte!
Ramses: - Aaaa!
Leni (schizoid): - A dispărut, a plecat sau nu ştiu cum, am găsit în baie nişte urme de săpun. O fi făcut duş şi, fragilă cum e, o fi alunecat prin scurgere, s-o fi dizolvat. S-o fi subțiat de spălare.
Iuri (semi-beat): - Da, am auzit că e o adevărată psihoză transpusă din Evul Mediu. De aceea se spăla lumea atunci atât de rar. De ciumă dispăreai cum dispăreai, dar de…. apă să vezi…
Ramses (către Iuri): - Păi da, că voi de apă vă temeți. Femeile voastre …(semn de lehamite).
Iuri (sare ca ars): - Să nu te iei de ele. Iubita mea lucra într-o fabrică de lemn, măsura crucile comandate de capele.
Ramses: - Vopsea şi morții?
Iuri: - Mirosea mereu a lemn proaspăt. Simțeam că mă răstignesc pe ea în fiecare noapte.. (simulează un orgasm, ceață.) Un sentiment de contopire viscerală cu lemnul, devenea una cu mine ca şi când am fi copulat prin nări. Îi simțeam plămânii reci cu capătul seminței mele.
Leni (îl priveşte): - Vezi, are dreptate, iubirea l-a luminat parcă şi din beție. Nu mai e aşa posac. Dacă numai amintirea ei e aşa, îți dai seama cum ar fi prezența ei?
Ramses (îi privesc pe amândoi,dar mai insistent pe Iuri): - Iuri, ce s-a întâmplat cu ea?

Iuri (reținut şi dureros): - În Rusia era foamete, au căsăpit-o, au violat-o nişte obsedați din din nu ştiu ce sectă, i-au băgat lumânări peste tot, cică să vadă omul pe dinăuntru. Să vadă perisabilitatea sufletului şi, niet, au ucis trupul. Kakaia.
Ramses (vinovat, îngrozit, încearcă să vină lângă el): - Au omorât-o?
Iuri (plânge şi se hintă): - Era foamete, gloabele nu aveau ce mânca, au tăiat-o şi au dat-o la cai.
Leni (dă din cap, nebun, îşi activează ticuri nervoase): - Cum?
Iuri (mai adâncit în durere): - Apoi au murit şi caii şi i-au dat la porci. Poftim, mai caută-ți iubirea printre regnuri! Dar am iubit-o, am un os pilit, ca de fildeş, mi-a spus cineva că era al ei…

Scena 6

Ramses (uimit): - Îl ai mereu la tine?
Leni: - Eu port amintirea ei ca pe moaşte. Moaşte n-am. Râurile mele fac perle frecându-se, ca un fel de puncte declanşatoare de mari plăceri.
Ramses (insistent către Iuri): - Îl ai la tine…
Iuri (încet): - Da, m-am tăiat uşor pe piept şi l-am lăsat să se rostogolească înăuntru, ca şi cum l-aş fi înghițit.
Ramses: - De ce? Nu te-a durut?
Iuri: - S-a lipit de stern, mă durea, m-a jenat, dar m-am obişnuit, exact cum te obişnuieşti cu un pantof care îți face o rană la călcâi, apoi…se lasă. Ca toate, de altfel.
Leni (cu ochii vineți): - De ce ai pus acolo osul? Ca să îl ai mereu cu tine? Să nu-l pierzi?
Iuri: - Şi apoi am cusut. Deşi, cum să vă zic eu vouă (tuse de bețiv) nu era os lung, era ultima vertebră…ultima…
Ramses : - Ultima? (oftează).
Leni: - Ce e, Ramses?

Ramses: - Nimic, Leni, ultima vertebră, de-ar fi fost gură…tot ultima…
Iuri: - Da, Ramses, ultima vertebră, ultima. Mi-a venit osul înapoi. Tot ce dai cândva se întoarce. Până şi osul dat să se facă din el femeie. Şi supt de măduvă de l-ai fi dat, tot plin ți-ar fi venit, chiar dacă altul.
Leni (cu ticuri nervoase activate): - Aşa e, osul prim e numai piatra de brichetă a trupului. Restul, gazul, vin de la sine.

(Cei trei se mişcă în paturile lor ca râmele. Sunt asudați, strânşi în cămăşi, dar, de sub luciditatea nostalgică a dialogului, nebunia, mişcările bruşte, încep să se întrevadă.)

Ramses (brusc şi crâncen): - Şi, după, ce-au făcut cu porcii?
Leni (stors): - Ramses, ce dracu să facă cu porcii? Ori au murit, ori i-au mâncat!
Iuri (stors): - I-au mâncat la o nuntă unde mireasa a întârziat, a venit după mâncare. (surâde.) Da, pare-mi-se că i-au mâncat la o nuntă şi cu slănina lor au uns tălpile la sănii, ca să poată pleca. La asta mă gândesc eu. Mi-o imaginez pe ea plecând cu una dintre săniile acelea printr-o iarnă cu densitate de creier.
Leni (naiv): - Cât de frumos!
Iuri: -Mi-e dor de ea! (către Ramses) A, de fapt cred că au băgat carne din porcii ăia chiar şi în măcelărie la noi, în oraş…
Ramses (şocat, trăznit, dă să se scoale, dar cade pe pat, e legat de picioare, nu poate sări decât ca un iepure.): - Ioana! Ioana! Io-a-na!
Leni: - Şi ce aproape a fost una de cealaltă, ca noi!
Iuri (calmându-l cu vorbe pe Ramses): - Ioana nici n-a fost, sau poate doar a plecat. Linişteşte-te, bea puțină tărie, cântă ceva (Iuri merge către el şi cu țepii bărbii îl mângâie.) Ioana n-a fost. Şi eu, după ce am aflat toate astea despre femeia mea o aşteptam la locul nostru de întâlnire, un tei sub care visam să îngropăm placentele copiilor noştri şi câinii fideli, dar nu doar

că nu venea, nici măcar săniile nu treceau pe acolo, cele unse cu grăsime de porci…

Ramses: - Ioana mea, unde o fi? Crezi că a plecat? (nervos pe cei doi.) Nu-i corect, voi m-ați ținut de vorbă şi nu m-am dus s-o întâlnesc în fața măcelăriei (sare să îl lovească pe Iuri, loveşte cu capul):

Iuri (calmându-l): - Nu, te-au ținut ca să nu mergi degeaba. Ca să nu îți faci tu singur rău…

Scena 7

Ramses (răcneşte întins pe spate; spume albe i se scurg din gură.): - Ar fi trebuit să o aştept în fața măcelăriei.

Leni (calm, încet): - Nu, nu ar fi fost, nicio femeie nu mai vine la o întâlnire azi. Bărbații în libertate, nu sechestrați aici ca noi, cică aşteaptă femeile în fața măcelăriei- unde tot oraşul îşi dă întâlnire- acestea nu vin, ei intră, iau câte o pulpă de porc, o pun pe umăr şi pleacă trişti acasă. Cu fețele ca statuile din Insula Paştelui.

Ramses (nervos şi dezordonat): - Paştele mă-sii. Nu se poate.

Iuri: - Ba se poate. (se şterge cu mâna pe față.)

Ramses: - Sau au tranşat-o. A sfâşiat-o singurătatea în fața măcelăriei şi cei dinăuntru or fi crezut că li s-a adus marfă. (luminos). Dar am iubit-o. Ca un nebun.

Leni (mândru de el): - Acum mai poți face ceva s-o ai la tine!

Ramses (disperat): - Ce?

Leni: - Să fugi că cumperi nişte carne, să o mănânci, aşa va fi mereu cu tine. În tine. Oase ale ei, fibre nervoase cu care te mângâia, inerte. Din nervii ei vei putea împleti frumoase semne de carte în serile în care vrei să te linişteşti citind.

(Ramses se linişteşte şi adoarme.)

Leni (către Iuri): - A adormit.

Iuri: - Acum ce facem?
Leni: - Simplu, aşteptăm să se trezească, îi voi spune că a fost, a cumpărat, a cumpărat puțin din ce i s-a luat, a mâncat-o şi o are în el. E împlinit...Îi livrăm textul ăsta: „Marile idei mereu au mers la oameni în adormire. Au generat somn. Au hipnotizat, au fost narcotic".
Iuri: - Mie îmi spui? Îi vom spune, dacă vrei, şi că ei i s-au găsit în plămâni bucăți din scalpul lui, să se bucure că ea l-a respirat! E bine să ştie că şi ea l-a iubit, nu?
Leni: - E prea dur. Bucățile de scalp nu sunt simboluri frumoase, mai bine zi-i că i s-au găsit sub unghii bucăți din pielea lui, că s-au strâns făcând dragoste înainte de măcelărie. (Pauză scurtă.)
Iuri: - Auzi, după ce măcelărie se aude scriindu-se un Nou Testament?
Leni: - El pe el?
Iuri: - Da, el pe el, scriindu-se!
Leni: - Cred că după măcelăriile în fața cărora doi nu reuşesc să se întâlnească.
Iuri: - Crezi?
Leni: - Poate. Nu ştiu.

Scena 8

(Iuri şi Leni se târăsc pe acelaşi pat şi stau resemnați, ca piesele domino. Vorbesc cu ochii pierduți în peisaj.)

Leni (speriat puțin): - Aş, aş..., asistenta nu mai vine?
Iuri: - O să vină. Dar ce, o aştepți?
Leni: - Nu, nu.
Iuri (categoric): - Leni, ai grijă, să nu o confunzi cu iubita ta.
Leni (umblă cu limba pe suprafața buzei.): - Dar se mişcă exact ca ea. Parcă ia mulajul aerului pentru veacuri de nerespirat.

Iuri (încearcă să îl zgâlţâie):-Vino-ţi în fire, asistenta e asistentă, nu altceva... (Ramses mormăie)
Leni (nervos): - Sau ţi-o imaginezi şi tu fiind iubita ta, prelinsă de pe tălpi de sănii?
Ramses (trezindu-se): - Ioana. Ioana.
Iuri (căre Ramses): -Pipăie-te, e în tine, ai mâncat-o.
Ramses (tuşind): - Na, trebuie să merg să o caut, să cumpăr carnea ei, măcar o fibră din carnea ei. Un os, ceva.
Leni: - Parcă ai cere pentru descântece, aşa zici...
Ramses: - Ioana mea (se ridică în fund.): -Mi-au tocat-o. Au crezut că a venit la tranşat (începe să plângă.)
Iuri: - Tot ce se poate...
Leni (civic, retoric): - Cum, domnule, cum adică să aştepţi în faţa măcelăriei, să te vadă carne şi să te taie, crezând că aştepţi tranşarea? În ce lume se-ntâmplă asta?
Iuri (râzând): - În a noastră. Repetă şi tu...
Leni: - În a noastră. (sughite tâmp.) Şi gândiţi-vă (face gargară cu salivă) că zeci de oameni îşi dau întâlnire acolo. Pe cine îi prinde fără femeie sau fără bărbat îi taie?
Iuri: - Pentru unii e o uşurare. Decât să te terorizeze o femeie toată viaţa, mai bine măcelarul un pic.(râs scurt, isteric)
Leni: - Dacă o să te terorizeze nu-ţi mai dai întâlnire cu ea.(Ramses plânge şi priveşte cu ochii mari când la unul când la celălalt.)
Iuri: - Şi dacă sunt doi, care şi-au dat întâlnire şi s-au găsit, pe ei de ce nu-i mai taie?
Leni (ucigător şi nervos, rapid): - Pentru că şi dacă i-ar tăia, fiind doi n-ar simţi...
Ramses (printre puseuri de beţiv): - Adică, scopul lor e să te doară, nu să aibă carne....Aici e de scormonit puţin în filosofie ca în rahat...
Leni: - Tot ce vor ei e să te doară, ei cred că tăindu-te îi dai pereche singurătăţii tale prin durere, dar ei ţi-o adâncesc de fapt...

Iuri: - La primărie? Ăsta...la măcelărie?

Scena 9

Leni: - O, de-ai ştii tu că şi păsările când zboară prin dreptul ei sug burta, ca să nu trezească interes...
Iuri: - De aia nu mai sunt nici câini vagabonzi în oraş. Şi nici broaşte la uşă...
Ramses: - Cum naiba, da` ce, tranşează şi fier?
Iuri: - Nu, dar au terminat broaştele din lacul municipal şi au trecut la astea de uşi? Se cheamă la fel, ce mai contează sensul. Carne să fie….vai, ce aş mai trage un gât de votcă, m-aş înzdrăveni.
Leni: - Nu mai este şi e scumpă. Dar poate o rogi pe asistentă să îți fiarbă din plapuma asta…
Ramses (rânjind): - Pe dracu…e plină de pişalău şi de alte alea, că ți-o freci toată noaptea. Ticăie ca ceasul…
Iuri: - Nu-i adevărat…
Ramses: - Şi dacă bei votcă în care e şi sămânța ta aia murdară şi galbenă de tutun, te vor acuza că-ți mănânci copiii. Canibalism.
Iuri: - Păi da încă sunt sămânță…
Ramses (râde cretin): - Tu până şi sperma ți-ai dezosa-o, cămilă răpciugoasă ce eşti…
Iuri: - Ar trebui să ştii, Ramses, că o cămilă bea puțin…
Leni (nostalgic): - Ei, eu m-am plimbat odată cu iubita mea cu o cămilă. Deşi era oarbă , avea un ritm de invidiat. Cred că ritmul îi ținea drumul. Am iubit-o, ştii cum?, fenomenal pe femeia aceasta….Era ciudat, până şi adulterele mi le iubea. Când plecam de acasă se masturba cu piciorul mesei de scrisori, de unde scriam la altele, căci nu mă ascundeam de ea.

(Muzică lină)

Iuri: - Şi tu, când lipsea, cu ce o înlocuiai? (se strâng toți trei pe un pat, se deplasează iepureşte şi li se citesc maniile pe față.)
Leni: - Cu ce găseam şi eu. I-o trăgeam biliardului din sala de jocuri- aveam casă mare- fiecărei găuri în parte. Şi, verde cum era pânza lui, mi se părea că aud greieri ce strigă numele ei în noaptea becului ars.
Ramses: - Uluitor. Ce peisaj frumos. Aş vrea să fac şi eu dragoste astfel în lipsa Ioanei.
Leni: - Sau, dacă nu biliardului, la ce puteam şi eu, mânerului de la foarfecă, sau pur şi simplu îmi crestam mâna de-a lungul cu cuțitul şi copulam cu rana. Era un schimb de idei şi de fiori. Anume mi-a crescut în antebrațul stâng un mic uter. Şi se umflă uneori şi nu pot scăpa de el. E neplăcut.

Scena 10

(Intră asistenta. În momentul acela toți tac şi, stând pe acelaşi pat, încep să se legene, irațional.)

Asistenta: - Ce fac copiii mei? Sunteți bine?
Ramses (asistentei): - Dacă s-ar putea puțină apă să ne aduceți, ar fi bine.
Asistenta: - Vă aduc, dar vă las aici medicația. Pe păhărele e scris numele fiecăruia. Domnul doctor va veni să facă vizita zilnică.
Leni: - Acum?
Asistenta: - Mai târziu.Mai are câteva zeci de saloane, acesta e al 2009-lea. Nu?
Ramses: - Da, domniță, aveți dreptate.
Asistenta (către Leni): - Să vă radeți barba, domnului doctor nu îi place să vadă bolnavi neraşi.
Leni: - Noi, bolnavi?
Iuri (râzând): - Noi, neraşi? (îi face în ciudă.)

Asistenta: - Mai are multe saloane, dar să vă luați medicația la ora 13,00, după ce mâncați ceva.
Leni: - Da.
Iuri (asistentei): - Şi să ne radă Leni.

(Asistenta iese.)

Leni (trist): - Barba. Şi cât îi plăcea iubitei mele. Zicea că o mângâie. Sau o gâdilă plăcut. Nu mai ştiu exact.
Iuri: - Ea nu mai e, jos şi barba! Jos bar-ba. J-o-s b-a-r-b-a! Jos b-a-r-b-a! Jos bar-ba. J-o-s b-a-r-b-a!
Ramses: - Mai încet, vor crede că e un complot. Directorul spitalului are barbă. Va crede că vrem să-l schimbe. Nu mai striga! Shâtt.
Iuri: - Leni, barba jos.
Leni: - Iuri, tu te răzbuni pe amintirea iubitei mele, bolnavule, dacă n-aş fi legat ți-aş da una...dar, chiar, noi de ce suntem legați?
Ramses: - Pentru că suntem în salonul 2009!*
Leni: - Adică?
Ramses: - Adică suntem în salonul cu numărul anului. Se tem să nu facă asta eclipsă şi asupra minții noastre, dacă numerele tot s-au eclipsat.
Iuri: - Bun, dar a spus Leni ceva interesant, noi de ce suntem legați? (pauză)
Leni (după o gândire adâncă.): - Eu cred c-ar trebui să ne reconvertim iubirea!
Iuri (bufneşte în râs, dar se abține.): - Ha....
Ramses: - Ce-ai spus?
Leni: - Eu cred c-ar trebui să reuşim să ne iubim pe noi. Ne-am desface din nodurile astea gordiene, poate.

**)Numărul salonului va fi mereu cel al anului reprezentării piesei.*

Scena 11

Ramses: - Sau fiecare pe celălalt. Dacă toți şi-ar lăsa iubirea pe ceilalți, ca piesele domino puse în cerc, n-ar fi om neiubit.
Leni: - Dar ar fi un cerc vicios.
Ramses: - De ce crezi?
Leni: - Fiindcă orice cerc se termină. Ghici cu ce? Cu centrul lui. E o vomă acolo mereu. Caldă.

(Iuri merge în patul lui.)

Iuri: - Eu zic să dormim, că văd că doctorul ăsta nu mai vine... (Cei trei se întind.)
Leni: - De ce ne-au legat? Vi se pare vouă că arătăm ca nişte nebuni?
Ramses: - Nouă nu, dar lor da.
Leni: - Păi de ce, ce am făcut?
Iuri (lămuritor, mucalit): - Păi tocmai aia e, că n-am trecut prin fața măcelăriei. Ea e punctul plăcerii cel mai adânc, e abisul.
Ramses: - Poate ne țin sub observație fiindcă s-au întâmplat accidente cosmice. Numărul camerei e exact numărul anului în care suntem, 2009. Ți se pare puțin?
Leni: - E totuşi o banalitate...
Ramses: - Nu e, nimic nu e banal. Uite, de pildă mie îmi sunt transpirate mâinile, iar când stau aşa pe pat, într-o rână, mă jenează foarte tare acest nod al cămăşii.
Iuri: - Ăsta de la spate?
Ramses: - Da.
Iuri: - Şi pe mine. Al dracului de tare, mi-a făcut şi rană.
Leni: - Foarte bine, ai gaură la noapte. (râde grotesc alături de Ramses.)
Ramses: - În plus că în el se strânge toată sudoarea unei nopți. Parcă ai dormi pe-un pumn. Sau pe o bătaie de inimă.
Iuri: - Parcă aş dormi pe oala de noapte. Parcă e căcat. Mult căcat. Şi mai e şi în reprize.

Ramses (îndrăgostit, iluzoriu): - Eu, ca să nu mă jeneze, îmi imaginez că e punctul G al Ioanei.
Leni (râde): - Al Ioanei?
Ramses: - Da.
Leni: - Păi atunci şi al meu e al iubitei mele, moale şi ud, flasc şi sărat. Ca o biserică de carne. Să te rogi în el. (cu religiozitate) Cu toți fiorii şi nervii. Ah...
Iuri: - Aveți grijă cum atingeți punctul G. Să nu le doară dacă stați într-o rână.

(Cei trei adorm. Sforăie. Vorbesc în somn vrute şi nevrute.)

Scena 12

Leni (ridicându-se în fund şi privind spre patul lui Iuri.): - Ha! Ha! (râde apucat, către Ramses.) Ramses, priveşte (îi arată.), uite, la Iuri în pat e sânge.
Ramses (se scoală şi priveşte îngrozit.): - S-a rănit (sare din pat.) Să-l chemăm pe doctor.
Leni (printre râsul în spume): - Oho, nu vine, e probabil abia pe la salonul cu numărul anului în care ne-am născut nooooi.
Ramses (îngrijorat): - Dar e rănit. Iuri e rănit.
Leni (râde spart.): - Nu e rănit, prostule. A curs sânge de la nodul lui de la cămaşă. L-a călărit toată noaptea. Ăsta ar fute şi un nod de cravată. Şi nodul de la propriul lui ştreang.
Iuri (timid): - Tu vorbeşti?
Leni (râde înfundat.): A curs sânge, deci era virgină. Iubita lui era virgină (sare din pat şi aşa legat țopăie.) Sâc! Sâc! Era virgină! Era virgină! Vir-gi-nă!
Ramses (îl priveşte pe Iuri vinovat.): - Aha, de asta nu ne-ai povestit şi tu despre iubita ta. Era virgină, n-ai avut curajul să faci pasul ăsta....(începe brusc să râdă.)
Iuri (plânge.): - Nu e sânge de la ea, mi-am rupt un coş astă noapte, am strivit un țânțar, uitați. (le arată nodul de la spate.) Nodul nu are sânge pe el. Am strivit un țânțar!

Leni: - Țâmțari cât porcii zboară pe aici? Poate c-ar trebui să-i ducem la măcelărie.

(Lui Ramses îi pornesc din nou ticurile nervoase.)

Iuri: - Nu. Nu... (plânge în barbă.)
Leni (Râde): - E roşu. Ai dezvirginat-o fiindcă te-ai mişcat în somn (filosofic). Trăim vremuri în care poți dezvirgina pe cineva şi visând. (râde diavolesc.) Îți era ruşine, asta e, nu ați făcut sex niciodată, tu ai preferat să o faci cu găurile de la macaroane, ea cu clanțele de la uşi.
Ramses: - Nici cu alea, că era virgină. O uşă deschisă nu te poate lăsa virgin.

(Intră asistenta cu un pahar cu apă şi îl pune pe una dintre noptiere, țanțoşă.)

Leni (ironic, flirtând): - Vedeți că Iuri a făcut pe el. Sânge...
Asistenta (îngrijorată): - Vai de mine, păi cum se poate aşa ceva?
Ramses (acoperind): - Ne-am trezit şi am văzut...Bine că ați venit.

(Asistenta iese.)

Leni (către Ramses): - Eu nu vreu să ne dezlege, nodul de la spate e punctul ei G. Dacă ne dezleagă ea piere, neavând nicio plăcere.
Ramses: - Femeia e plăcere, fără kilometrul zero nu poate fi spațiu şi nici timp...

(Asistenta intră.)

Asistenta (către Ramses): - Imediat, imediat. Am auzit că vorbeați despre timp, am venit; Pe Iuri îl vom schimba şi până vine domnul doctor, cred că ar fi cazul să vă schimb şi pe voi. Mirosiți a urină. Jos cămăşile, să le duc la spălat!

(Ramses, Leni şi Iuri înmărmuresc).

Scena 13

Leni (uimit, bâlbâit): - De ce să ne dezbrăcăm? Suntem curați.
Asistenta (liniştitoare): - Mirosiți a urină. Le dau la spălătorie şi mâine le primiți din nou. Jos hainele, hai! (dă să le desfacă nodurile.)
Ramses (începe să plângă.): - O să îmi fie dor de ea.
Asistenta: - Lasă că o să-ți aduc imediat cămaşa curată. (imperativ): Jos hainele!
Leni: - Să nu le uitați, că ne-am învățat cu ele....(plânge înăbuşit.)
Iuri (ghemuit): - Eu nu mă las. Mie nu mi-o luați...
Asistenta (uluită): - Îți fac o injecție, dacă nu te laşi. (strigă brancardierul.) Toma! Toma!...!
Iuri: - Nuuu! Nu!
Toma (intrând, către asistentă): - M-ați chemat?
Asistenta: - Ajută-mă să-l dezbrac pe ăsta (îi arată pe Iuri.) că nu stă să îl dezleg...
Toma (slugarnic): - Acuma, şefa....(Toma îl ia pe sus pe Iuri şi smulge haina de pe el. Iuri urlă. Asistenta îl termină de dezbrăcat pe Ramses. Ramses îngână surd un cântec. Asistenta strânge hainele şi pleacă. În urma ei iese Toma care, înfiorător, îi arată pumnul lui Iuri. Cei trei rămân în chiloți.)
Leni (către Ramses): - Ne-au luat iubitele. Cui mai frământăm noi punctul G noaptea?
Iuri: - S-au prins...
Ramses (răstit, la Iuri): - Poftim, tu îndrăzneşti să vorbeşti?
Leni: - Dar ce-ai cu el?
Ramses (lui Leni): - Din cauza lui s-a întâmplat totul..., că a pătat patul.
Leni (ironic): - În loc să-l lauzi şi tu că a avut curajul să o facă cu o femeie...tu îl critici.

Ramses: - Putea mai uşor. Şi aşa o freacă toată noaptea. De ce trebuia chiar până i-a dat sângele? (nervos). În plus, e o gaură mare de ţigară în salteaua lui. De ce n-a folosit-o pe aia?
Iuri (sare şi-l îmbrânceşte pe Ramses.): - De unde ştii de gaura mea?

(Leni sare să-i despartă.)

Ramses: - Păi eu am făcut-o. Cu ţigara mea. Înainte să vii tu, eu am stat în patul ăla.
Iuri: - Porcule, de aia pute a pişat.
Leni: - Potoliţi-vă!
Ramses: - O ungi în fiecare seară şi nici cu ea n-ai curajul. O ungi şi te rogi la ea. Ea e Dumnezeul tău. Sper să simţi, când o s-o faci, o ţigară aprinsă în vârful sculei.
Iuri (se adună.): - Shhhh!

(Cu toţii se liniştesc. Se aşază.)

Leni (bând paharul cu apă de pe noptieră.): - Hai să vorbim despre cum a fost. (face trei flotări.) O iubeam, dar a dispărut, era frumoasă, avea sâni moi şi lăptoşi. Când îi luam în palmă sfârcul lor îmi lustruia osul.

Scena 14

Iuri (trist): - Era aşa de frumoasă că şi în plăcere îmi era teamă să nu o doară. Nu îndrăzneam fiindcă era prea fragilă. Nu avea sâni mari, dar vârfurile lor erau ca murele, dulci. După ce îi sugeam eram ca ursul, murdar de movul fructelor sălbatice. Uşurat de ejaculări cardinale...
Ramses: - Ca de sânge. Poate erau mure alea din pat şi poate credea că ne-am pişat pe noi. Şi tu cu sânge.

(Asistenta strigă la ei din culise sau crapă uşa şi le spune).

Asistenta: - V-aud, v-aud! Sunt aici, la uşă. Vă păzesc cât nu stați legați. Puteți vorbi! Dacă nu vă potoliți, vă potoleşte Toma.
Leni: - Suntem cuminți. Nu facem rău. (asistenta se retrage.)
Ramses : - Ce mă enerva e că niciodată nu îmi puteam atinge propriul nod. Trebuia să mă frec de pereți, de pat ca să se excite, nu îl puteau atinge cu mâinile. Punctul G al ei aşteaptă şi acum. E roşu, e în călduri. Geme, respiră o dorință.
Iuri: - Cine ştie pe unde sunt săniile acelea unse cu ea...Cât cinism. Ea nu pleacă, ci doar ung tălpile săniilor cu ea. Cene să le-nțeleagă pe femeile astea? Dacă nu făcea femeile, Dumnezeu nu făcea nici filosofia!
Leni: - ...eram aşa strânşi în cămăşoaiele alea că transpiram mereu ca şi când aş fi făcut dragoste. Poate că sudoarea captivității e aceeaşi cu a facerii dragostei.
Ramses (sare): - Evrika! Asta e. Voiau să ne chinuie, voiau să vadă...
Leni (ursuz): - Dar nu puteam atinge punctul G şi dacă nu-l atingeam, riscam să mă lase iubita. Eram atât de strâns în cămaşă că nu puteam respira nici cât să iubesc. Şi dacă mă dezlegam pierea nodul, pierea punctul ei G.
Iuri (strategic): - Trebuie să ne gândim ce vom face după ce ne vor pune iar în cămăşoaie. (lui Leni îi încep iar ticurile, face spumă la gură, epilectice, iar Ramses merge şi îl ține de cap până se linişteşte.)
Ramses: - Trebuie să aşteptăm şi să continuăm să le visăm. Aşa se rezistă şi în puşcărie, prin vis, iar singurătatea e o puşcărie.
Iuri (nervos): - De unde ştii? Ai fost tu în puşcărie?
Ramses (rupând ideea): - Să cerem hârtie. Putem să facem rebusuri cu amintiri despre ele, ca să nu le uităm...

Leni: - Dar cine ştie dacă nu s-o fi schimbat alfabetul de când stăm aici. Poate lumea gângureşte, poate s-a întors la maimuțe, poate dialoghează prin felul cum plouă, o ploaie e o silabă.
Ramses: - Era frumoasă femeia mea. Ne iubeam până la diabet. Treceam din comă-n comă, ca prin vămi...Mă rugam în orgasmul cu ea ca-n biserică. Aproape că ne venea să ne facem cruce eu cu jetul cald, ea cu puterea de a-l primi.
Iuri: - Înălțător şi trist.

(O undă de muzică)

Scena 15

(Intră asistenta cu cămăşile de forță şi se îndreaptă spre ei).

Asistenta (tuturor): - Cine e cuminte şi mă lasă să-l îmbrac are de la mine o bomboană! Ia să vă văd!
(Toți imită câinele flămând).
Iuri: - Eu! Eu! Vreau eu!
Asistenta: - Păi o să vă aduc trei bomboane. (către Toma care e dincolo de uşă.) Toma! Ajută-mă!

(Cei trei pacienți tresar. Intră Toma.)

Toma: - Da, să trăiți!
Asistenta: - Ajută-mă să-i îmbrac!

(Pe rând, şi în timp ce pacienții par să cânte un cântecel de copii, asistenta şi Toma îi îmbracă, strângându-le nodurile la spate).

Toma: - Mă scuzați, nu le-au făcut totuşi noduri prea mari? Parcă-s buzdugane!
Asistenta: - Sunt bine. Lasă-le aşa! Hai să ieşim să se culce, le aduc dimineață bomboanele.

Iuri, **Leni și Ramses** (în cor): - Mulțumim, doamnă asistentă!

(Asistenta iese urmată de Toma, care le zâmbeşte a răzbunare).

Iuri (către Leni): - Ni le-au adus înapoi. Parcă nu îmi vine să cred.
Leni: - Vezi, nu-s nici ei chiar aşa răi. Răutatea asta a lor are o scuză: e plătită.
Iuri: - Dar tot a lor e.
Leni: - Nu chiar.
Ramses: - Ei sunt plătiți să urască aşa cum noi nu suntem plătiți să nu iubim. Gata. Hai să ne culcăm. Vedem dimineață ce e de făcut.

(Se stinge lumina. Pauză. Fum)

Iuri: - Leni, nu pot să dorm.
Leni: - Tu crezi că eu pot?
Iuri: - Mă gândesc la cum ar fi fost să nu mai am nodul...
Leni: - Dar bine că-l ai. Uite, eu îl simt sub mine...
Iuri (naiv): - Nu văd, că e noapte!
Leni: - Nu, dobitocule, uite situația, de data asta l-au strâns mai tare.
Ramses (molfăie obscen): - Şi mie mi se pare.
Leni: - Parcă au intrat la apă, cu toate că sunt curate.
Iuri (franc): Da, ce-i al lor e al lor.
Leni: - Uite, vă fac o confidență.
Ramses (într-o rână): - S-auzim.
Leni: - Când ne luaseră cămăşile, eu numai la punctul ei G mă gândeam. Îl mototoleam ca pe plastilină. Ardea ca un soare, se rostogolea pe mine ca un bulgăre de zăpadă şi se mărea de mine, din albul meu.
Iuri: - Să înțeleg că tu îi erai zăpadă?
Leni: - Da. (muzică lină.)

Iuri: - Şi arăți a zăpadă! (râde)
Leni:- Se rostogolea la vale pe mine şi la un moment dat bulgărele s-a izbit de un perete. S-a spart şi a început să curgă sânge.
Ramses (captivat): - Din cine?
Leni: - Asta e că nici eu nu ştiu. Nu mă durea şi n-o durea. Imaginați-vă un bulgăre mare alb, sângerând. Sângeram amândoi, de aceea nu ne durea. Ne contopisem.

(Intră lumina, ca şi cum s-ar face încet, încet ziuă.)

Scena 16

Iuri (căscând): - Vezi, ne-am gândit prea mult la bulgăr. S-a făcut ziuă de la el.
Leni (se ridică în picioare şi se plimbă aşa legat.): - Da la orice avalanşă se face ziuă, chiar dacă ea aduce moarte. Nu ştiați?
Ramses (privindu-şi cămaşa): - Nu, nu ştiam. Altceva, ce mai ai să ne comunici deosebit de important pentru țară?
Leni (lui Ramses, sec): - Nu îmi place ironia ta.
Ramses: - Leni, nici mie nu-mi plac aerele tale de filosof, dar le suport pentru că nu am de ales. Stai în buboiul ăsta ca într-o agoră şi freci menta.
Leni (se aşază pe pat): : - Fie...nu mai zic nimic!
Iuri (luminos): - Bine că ne-au dat înapoi hainele!
Ramses: - Apropo, vouă nu vi se pare că ne-au rămas mici?
Că au intrat la apă?
Iuri (către Leni): - Medicamentele nu le luăm?
Leni: - Iuri, ce ai pățit, ştii bine că în fiecare noapte le arunc pe geam pe toate. Să creadă că le-am luat...Nu suntem nebuni...
Iuri: - Poate că şi pastilele alea erau nişte puncte G , strecurate de asistentă!
Ramses: - Şi, vrei să zici că noi le-am aruncat? Idioților (râde-plânge) Sunteți nişte idioți!

<u>Iuri</u> : - Orice medicament e un punct G stârnit, dacă nu te omoară! Toată materia e puncte G. Molecule G, atomi G...
<u>Ramses</u>: - E un căcat. Femeia e femeie, nu se poate suplini nici măcar prin Dumnezeu. Numai că e precum creta, scrii cu ea o viață, practic îți scrii viața, apoi are un flux temperamental în ea care o transformă tot pe ea în apă. Şi se duce naibii povestea.
<u>Iuri</u>: - Păi dacă ai creierii muci şi nu o ştii păstra!
<u>Ramses</u>: - Tu vorbeşti, fătălăule? Până mai ieri căutai găinile de găoaze pe-aici prin curte. Până şi găicile de la haine ți le futeai de disperat, acum dai lecții şi îmi zici mie că am creierii muci?

(Iuri se ridică, se apropie de el, nervos, dar la jumătatea drumului îşi dă seama că nu are de ales şi se întoarce).

<u>Iuri</u>: - Nici nu mă încurc cu tine, dacă mă lupt cu unul cu creierii muci înseamnă că îi am la fel, sau mai rău.
<u>Ramses</u> (către Leni): - Ziceam că parcă ne-au rămas mici hainele, sunt strâmte. (priveşte mai atent, într-un pliu vede o țesătură.) Parcă nu e haina mea. Uite, văd şi o literă cusută!
<u>Leni</u>: - Numărul camerei?
<u>Ramses</u>: - Nu. Litera I.
<u>Iuri</u> (sare ca ars): - I?
<u>Ramses</u> (superior): - I.
<u>Leni</u> (uimit): - Păi asta e haina lui Iuri. Ne-au schimbat hainele.
<u>Iuri</u> (sare să-l bată): - Porcule!
<u>Ramses</u> (cu ticuri): - Ioana...
<u>Leni</u> (îşi priveşte haina): - La mine e cusut un R...
<u>Ramses</u> (turbând): - Nu se poate!!! Nu se poate!!!

(Muzică mai violentă, de fundal.)

Scena 17

Leni: - E îngrozitor...
Ramses (geme): - Ioana! Ioana!
Leni: - Iuri, numai tu poți să ai haina mea. Te omor (nervos). Îmi regulezi iubita, rusnac puturos!?
Ramses: - Şi tu pe Ioana, Leni!
Iuri (lui Ramses): - Şi tu pe a mea, Ramses!
Leni (nervos, urlând): - Nimic nu mă enervează mai tare decât că sunt legat şi nu pot să vă omor.
Ramses (turbat): - Nici pe mine.
Leni: - Propun să ne liniştim....e curios cum tocmai ele nu ne lasă să ne certăm. Ne țin strânse cu punctele lor G, să nu ne certăm pentru ele.
Iuri: - Poate ne-au înşelat ele!
Leni: -Asta e clar, dar cu celălalt. Şi asta numai din confuzia asistentei...ele, na, cum să reziste, s-au trezit aşa de aproape, strânse de un organ fierbinte.
Ramses: - Toți suntem vinovați. (se plimbă şi fluieră).
Iuri: - Femeia mea cu altul...
Leni (nervos): - A tuturor cu altul. Pizda mă-sii de viață.
Iuri: - Şi mă-sa vieții e cu altul! (către Ramses) Ramses, tu de ce fluieri atâta?
Ramses (acid): - Fiindcă aşa fac eu când mă dau cu sania!
Iuri (sare nervos să-l lovească, dar se abține.): - Porcule...
Ramses: - Lasă că şi ea tot în porc a ajuns.
Leni (plânge înăbuşit.): - Ce ne facem?
Ramses : - Să schimbăm iute cămăşile! Să-i chemăm să ne ajute.

(Cei tre urlă „Doamna asistentă” şi „Toma”, dar nu vine nimeni.)

Leni (complăcându-se): - Asta e. Nu suntem auziți. Vom continua aşa.

Ramses (bâlbâit, cu ticuri): - Nu, nu, nu se poate să trăim cu femeia celuilalt....Ce vom face ca să nu îi atingem punctul G? La noapte vom dormi în picioare?
Leni (încercând să-l înduplece, îl ia pe după cap pe Ramses.): - Auzi tu, nu e chiar aşa. Creştinismul ne cere să dăm totul celuilalt, chiar şi femeia.
Leni (pragmatic) : - Nu, creştinismul cere să îl iubim ca pe noi înşine, nu să îi dăm chiar totul. Nu se împrumută batista, lentilele de contact, chiloții şi periuța de dinți, pieptenele... Ah, şi femeia!
Iuri: - Şi ce facem?
Ramses (îl tachinează pe Iuri): - Eu ştiu ce fac...
Iuri (sare să-l lovească cu capul.): - Te omor!
Ramses: - Nu da cu capul ăsta. Cu celălalt n-ai fost în stare să dai unde trebuie. (râde şi atinge punctul G al lui de marginea patului şi mimează, vulgar, un orgasm).
Iuri: - Hai la culcare. Dormim într-o rână, să nu le excităm.

Scena 18

(Se stinge lumina încet-încet, cei trei pacienți stau în paturile lor şi discută în beznă. Cu spatele la public, astfel încât nodurile lor să se vadă strălucitoare, luminate.)

Leni: - Noi stăm aşa şi ne gândim la ele, dar poate că şi ele se gândesc la noi, poate ele ne cred utere, mai departe, organele lor mari, halele lor de procreare.
Ramses: - Crezi că gândesc?
Iuri: - Poate că nu gândesc, dar simt. Prin toți porii o adiere de abis, o boare usturătoare, ca dinaintea morții.
Leni (către Iuri): - Iuri, tu tot un țăran ai rămas, din ăla cu pământ sub unghii, dar de data asta le zici bine. (Iuri zâmbeşte).
Ramses: - Crezi că lor le place cum le excităm?

Iuri: - Nu ştiu. Cu femeile e greu de ştiut. Era o femeie pe vremuri, care s-a zvonit că atât de des mima orgasmul, ca să îi placă soțului ei, că a uitat cum e să ai orgasm.
Leni (mirat): - Cum să uiți cum e să ai orgasm? Cum se poate uita? E ca şi când...
Iuri (blocându-l): - Nu. Te rog nu mi-l descrie. (Priveşte cu jind la Ramses).
Ramses (demonic): - Înghiți în sec, Iuri, nu? Poftă bună! Poftă bună de nimic! (râde.)
Leni: - Punctele G, puncte G. Sunt în contra noastră. (pufăind.) Când să te dezlegi să le bucuri, ele pier. Dacă nu le exciți eşti soț impotent. Bine că nu ne îmbracă măcar. Fir-ar să fie de filosofie.
Ramses (crizat, se ridică-n fund.): - Aaa. Îmi vine să mor. Şi dacă e la altul, la tine, Leni, nu le poate da jos că piere de tot Ioana mea, Ioana. Mai bine moartă sau cu altul?
Leni (râde-plânge): - Cu altul.
Iuri (tuşind): - Acum trebuie să dormim iepureşte. Oricare dintre noi poate să îl căpăcească pe celălalt. (cu spume la gură.) Zău dacă ştiu cât ne mai putem abține.
Ramses (nervos şi el): - Şi nici nu ne putem băga sculele în el, că e la spate.

(Linişte)

Iuri (serios, către cei doi, care aşteaptă.): - Ar fi totuşi o soluție...!
Leni (brusc) : - Hai, măi, du-te dracului!
Ramses (către Iuri): - Poponar împuțit! Du-te şi trage-ți-o cu gura sticlei de votcă, oligrofren ramolit. (scuipă a scârbă.)
Leni (către Ramses): - Ramses, nu mai sta te rog pe spate, stai mai într-o rână!
Ramses (către Iuri): - Nici tu, boule, n-avem voie să ne lăsăm pe spate, ca să nu ne mai înşele...că ele ne-nşală...sau oare noi?
Iuri: - E numai vina asistentei!

Ramses: - Când ies de-aici şi-o prind, jar mănâncă! Scorpia.

Scena 19

Leni : - Ce ai să-i faci asistentei?
Ramses (pervers): - Am să i-o trag în fiecare por, până rămâne gravidă în atâtea locuri că moare. De bulimie, explodând. Până va fi un mutant.
Iuri: - Nu se poate, corpul nu-i permite!
Ramses: - Prostii, tu nu ai auzit că orice gaură în care intră un organ sexual, îşi crează mai departe de la sine un uter, trompe uterine, tot tacâmul. Chiar şi o orbită de mort dacă ți-ar fi vagin, când ai dezvirgina-o, prin creier încolo, pe lungimea nervului optic i-ar creşte un uter conjunctural, ca să-ți facă copii. Probabil că ți i-ar naşte prin ureche sau prin nas. Ori prin cezariană, adică prin ceafă.
Iuri: - Atunci şi găurile biliardului şi gaura cheii...? Toate cu care am copulat şi-au dezvoltat asemenea organe interne. (muzică leneşă.)
Ramses: - Păi nu te-ai prins prostule de ce nu mai ies bilele din biliard niciodată? Se încurcă printr-atâta mățăraie, printre atâtea trompe uterine.
Leni: - Cred că am ajuns la miezul unei discuții interesante. Vă dați seama ce dragoste are natura față de bărbat dacă în orice obiect îşi bagă el scula, acesta se face luntre şi punte şi devine femeie. O verigă, un inel, un cerc, un ochean, un rulment, o piuliță, o dulie de lampă... La toate astea le cresc utere pe mai departe. Se fac întregi industrii de dragoste unde e procesată sperma şi învățată pe de rost, ca alfabetul. Cât feminin e în această hărnicie! (luminat). Aici nu se poate să fie decât mâna lui Dumnezeu.(se aprinde un bec.)
Iuri: - Obiectele încep să devină femei. Unele se lasă iubite, altele poate că or să ne alăpteze în curând, cu colțurile (le arată

o noptieră.) Acestei noptiere, cine ştie că n-or să-i spună copiii noştri mamă, sau chiar noi, nu se ştie.
Leni: - De acord, dar până atunci (îl priveşte cu indignare pe Ramses.) ce facem cu nodurile astea; s-a încins al meu (îl priveşte pe Iuri.)
Ramses: - Vin eu să-l mângâi şi tu stai cuminte, te laşi.
Iuri: - Bună idee, ca să nu ne mai înşele! Femeilea astea! Tristele şi dulcile astea! Răni ce nu trec.

(Ramses se apropie de Leni, îi mângâie nodul, au un orgasm în doi, gem, o muzică inundă camera, un fum cotropitor. Cu pas încet se apropie de ei şi Iuri, care li se alătură. Într-o senzualitate ucigătoare, aceştia îşi mângâie nodurile pe apucate cu fața, cu gura, cu limba, pe o muzică tot mai stridentă.)

Scena 20

(Leni îi îmbrânceşte, îi dă la o parte, se privesc, aşa, ca trei mumii înfăşurate. Muzica încetează. Lumină maximă pe ei.)

Leni: - Voi chiar nu realizați ce se întâmplă?
Ramses (încă extaziat): - Nu. Nu...
Iuri: - Ba da, o mare plăcere, acum simt într-adevăr că o am.
Leni (scârbit şi distrus): - O ai pe dracu să te ducă! Poate că astea nu sunt puncte G.
Ramses (blocat): - Ce ai spus?
Leni: - Că poate că nu sunt puncte G.
Iuri: - Dar ce să fie?
Leni (ipotetic): - Poate că sunt creierele noastre care coboară din noi înspre pământ- aşa cum sufletul se ridică la cer- numai că ele merg în pământ coborând prin noi, noi am murit fizic, dar nici nu sesizăm. Hă, hă, că de când n-am avut o femeie nici nu e aşa ciudat. Creierele noastre urmează traseul firesc, spre pământ. La ele ajunge informația că noi am murit....Am citit eu asta că se poate- da, da! Când apăreau şi ziare! La ele ajunge

informaţia, doar că trupul nu acceptă. De ce? Pentru că e în *altul*.

Iuri (confuz şi apocaliptic): - Se poate aşa ceva?

Leni: - Desigur. Şi cu cât ne vom zbate, ne vor ajunge mai jos, înmuindu-se nodul.

Ramses (se ridică şi umblă aiurea cu ochii pierduți în zare.): - Iar n-o mai am pe Ioana. E ca norocul.

Iuri: - Totuşi, de ce ne face Dumnezeu asta? Ce l-a apucat. E cretin? Vrea să îi sufle iubita vreunuia dintre noi? (Ramses scuipă pe jos.) Cele trei noduri vrea să le facă Sfântă Treime? Ce naiba? Nu înțeleg.

Leni (cu ticuri): - O Sfântă Treime din puncte G. (Râde cretin şi dansează în pat cum poate.)...U, U, U...

Ramses: - Vrea să facă un copil cu o muritoare, poate. Şi nu ştie pe care dintre femeile noastre.

Iuri (bucuros): - Stai!

Ramses: - Ce?

Iuri: - Că poate a luat-o pe asistentă...

Ramses: - Şi atunci de ce iscă vâlvă între noi? Divide et impera! Pradă de război: ele!

Leni: - Am putea să ne rugăm frumos la punctul G al fiecăruia, ...salinitatea lui tot n-o să facă minuni...

Iuri: - Dar Dumnezeu nu are sex. Nu se poate.

Leni (către Iuri): - Te contrazici, Iuri,....adineauri spuneai că...

Iuri (nervos): - Toţi ne contrazicem, asta facem, teoretizăm, vorbim aiurea, împuşcăm adieri şi căutăm țurțuri în aprilie. Ne contrazicem şi prin faptul că prin aceleaşi nări ne intră şi ne iese aer, dacă e aşa.

Leni (trist, spăşit): - Eu propun să ne culcăm, noaptea e un sfetnic bun.

Ramses : - Şi un idiot totodată!

(Cei trei se aşază pe paturi şi pârțâie cu gura, fac uşoare gesturi de nebuni, ticuri verbale, copilării.)

Leni: - Hai să ne rugăm la punctul G al celuilalt. Ramses, tu priveşte-l al lui Iuri, eu îl privesc pe al tău şi Iuri pe al meu. Stăm spate-n spate. Ca un cadran de ceas.

(Se stinge treptat lumina. Se văd în noapte nodurile luminate şi se aud ei rugându-se la ele; „Tatăl nostru care eşti în ceruri, Sfințească-se numele tău...”Fum.)

Cortina

Actul al II-lea

Scena 21

(Camera e luminată slab şi în altă culoare. Paturile şi noptierele sunt aşezate altfel. Undeva, pe un perete se află o oglindă înaltă. Se aud sunete de jazz. Intră asistenta şi le aduce, fiecăruia, câte o cană cu ceai. Le pune pe noptiere, cu câte un pai, apoi iese. Toți trei o privesc uimiți, nu le vine să creadă.)

Iuri: - Măi să fie!!!
Leni: - Aşa ceva e de necrezut.
Iuri: - Credeam că a...luat-o..
Ramses (lehămisit): - Ai văzut ce simplu îi e? N-a zis nici pâs, ne-a lăsat ceaiurile şi câte un pai şi a plecat. Aşa sunt toate...
Iuri: - Şi Ioana?
Ramses: - Devreme ce o molfăi toată noaptea în troaca patului tău, da.
Leni: - Ce e incredibil e că deşi o văd pe asistenta asta, care e singura vinovată...
Iuri (urlă): - Pe dracu. Nu e de vină, ele sunt de vină, femeile, nu asistenta...ale noastre-s de vină. Ele au mers pe scula altuia, care poate să le bucure mai...apăsat.

Leni (continuând): - E incredibil că deşi o văd pe asistentă asta vinovată pentru tot, (Iuri scuipă.) nu îmi vine să o omor...
Ramses: - Pentru că simți în adâncul tău că femeile sunt instabile şi bărbații sunt prea comozi ca să le țină lecții de morală. Că dacă e să vorbim de morala lor...
Leni (nevrotic): - Dar (către Ramses) apropierea asta a fost forțată, practic am fost legați de ele. Ia tu un om de pe stradă, pune-i un morcov în cur şi trimite-l legat la mâini prin oraş. Nu-l va strivi? Ba bine că da!
Iuri: - Dar noi nu am făcut decât să ne aşezăm...
Ramses (acid) :– Vă dezvinovățiți, perverşilor, gândul vostru nu a fost decât să le-o trageți femeilor prietenilor voştri. Ăsta a fost primul vostru gând. Pe unde să le-o mai trageți. În ce poziții (ritm nebunesc). Poziția roabă, sclavă, capră, scaun, cârtiță, câine, mâță, girafă şi elefant. (urlă turbat.) Sunteți nişte fătălăi toți. Ați fi în stare să nu mâncați ca să v-apuce ulcerul şi să v-o trageți în propriul ulcer.
Leni (exact): - Şi tu nu?
Iuri (încercând să soarbă din ceai): - El? El nu. El o visează pe Ioana.
Ramses (aspru lui Leni): - Da, prostule, şi tu o ai c-aşa a căzut lepra asta, scârba asta, căcatul ăsta cu schimbarea. (turbat) Zi, îți place alunița ei dintre pulpe? Spune, zi, că-ți priponeşti spermatozoizii de ea, legându-i de coadă ca să intre pe rând, zi!

(Puțin fum.)

Scena 22

Leni: - Mă feresc şi să o ating.
Iuri: - Pe dracu. (râde fad.) Auzeam eu noaptea cum te chinui să-i ajungi punctul G cu limba şi îl pişti cu un cârlig de rufe, ca să-i placă!
Leni (agitat): - Nu am niciun cârlig de rufe...(dă să plângă.)

Iuri: - Păi da, de unde să ai? Nu aveai cum lua. Eşti legat în punctul G (râde).
Ramses: - Când ne-au uscat hainele, le-o fi luat în grabă de pe sfoară, cu tot cu cârlig şi o fi rămas.
Iuri: - Incredibil...mi-e greață, dacă o să borâm aici şi voma mea o să aibă un punct G. Spune, Leni, o să te dai la ea?
Leni (umilit, plânge): - Nu, Iuri, nu!
Iuri: - Măcar atât, Leni...măcar atât.
Leni (problematic, plimbându-se pe marginea patului): - Oare cum putem face să le simțim aproape fără să ne apropiem între noi?
Ramses: - Cam greu. Femeile sunt la jumătatea dis-tanței dintre soți şi amanți (Ii face cu ochiul lui Iuri).
Iuri (îl apucă ticurile): - Am putea când adorm cei din ele, de pildă Leni, când adormi tu, eu vin şi răsucesc nodul tău de la spate, tu, Leni, pe al lui Ramses, când adoarme. Şi tot aşa.
Leni: - Păi ne furăm singuri căciula. De ce când adoarme fiecare?
Iuri (bizar): -Ți-e frică?
Leni: - Nu, dar nu mi se pare bine să umble...bărbații la bărbați.
Ramses (sever): - Crezi că dacă am umbla fiecare cu morcovul celuilalt în cur n-ar fi bine? Crezi că aşa nu s-ar împlini principiul creştin de „celălalt”?
Iuri (lui Ramses): - Fătălăule!
Ramses (ironic): - Ia te uită cine vorbeşte, cel care nu şi-a dezvirginat nici măcar încheietura mâinii, sângerând, prostul nostru cel de toate zilele sau, o, pardon, cel care a început ce continui eu acum. (îşi mângâie cu bărbia haina şi geme sexual.)
Iuri (nervos şi sincer): - Ştiți ce, dacă vreți v-o spun pe aia dreaptă.
Leni: - Ia s-auzim!
Iuri: - Femeia mea este încă virgină. Nu am dezvirginat-o. Nu era sângele de la ea.

Ramses (mândru): - Ei, draci...
Iuri: - Nu, nu, cloceam în nod un ou de vrabie uitat. L-am cules de pe streşina spitalului, când mă plimbam noaptea.
Leni: Bun, dar oul n-are sânge. Ție ți-a curs sânge!

(Leni şi Ramses îl privesc întrebători).

Iuri (trist): - E demult acolo, în nod, oul, a clocit la căderea lui, la excitațiile lui, cred că s-a făcut vrabie şi încerca să zboare şi s-a strivit noaptea când mă întorceam pe cealaltă parte.
Leni: - Îți schimbai poziția, nu ți-o frecai prea bine aşa. Îți amorțea mâna, este?
Ramses (râde): - Păcăliciule! Eşti un curvar de noduri...

Scena 23

Iuri (se bâlbâie): - Am ucis pasărea, e, deci, mai grav decât să faci sex prima dată...
Leni: - La ea prima!
Iuri (priveşte în pământ): - Şi la mine!
Ramses (râde): - Hoho! Ia te uită, Don Juan e virgin, țeava lui nu a tras niciodată...acum ne spui?
Iuri: - Am omorât o pasăre. A trăit la mine în nod, cred că asta a făcut-o pe iubita mea să nu mă părăsească, fâlfâia acolo şi o excita. Îi urcă fiori până la cer, de unde îl trăgeau jos pe Dumnezeu.
Ramses: - Eu, eu am avut multe femei la viața mea, ştiu cum e, dacă nu ai putere în muşchi, ele nu stau lângă tine...Unele au sexul atât de adânc că intră cu el în şinele de trenuri şi cine ştie unde se sfârşesc. Prin ce gări.
Leni: - Totul e ca femeii să îi dureze mult excitarea, să simtă furnicar în jurul sfârcurilor şi pe gât.
Iuri (atent, ca un elev.): - Da, am notat.
Ramses: - E foarte important să nu oboseşti şi să îți modulezi penisul în ele lent, ca şi cum vântul ar întoarce o filă de carte.

Iuri (bucuros): - Fila aceea cu acțiunea mai bună, mai captivantă!
Ramses (cu salivă la gură): - Da. Aşa, să ştii să ejaculezi numai când trebuie şi după ce totul s-a înfierbântat agresiv. E şi o tehnică de răcire a spermei.
Iuri: - Cum?
Ramses: - Când femeia e caldă ca jăratecul tu trebuie să-ți imaginezi că sperma ta e zăpadă, că o răcoreşti.
Leni: - Şi atunci chiar o răcoreşti. Ce îți imaginezi contează. Dacă tu zici: sperma mea trebuie să fie crivăț, vin avalanşele-n ea când nu mai poate de cald. Nimic nu e mai frumos decât schimbul de temperatură.
Ramses (orgasmic): - De altfel el face brobonele de sudoare, vestitele broboane de sudoare pe care, la o adică, dacă se termină apa, vei putea pleca tot alături de femeia ta cu Arca lui Noe.
Iuri (copleşit şi tâmp): - E minunat ce spuneți. Nu am mai mângâiat niciodată...(ia o gură de ceai.)
Ramses: - Poate vei avea ocazia. Cu femeile ai de fapt relația pe care o ai cu tine însuți.
Leni (întins): - Uite, eu am în noptieră, în sertarul de jos, nişte tencuială căzută de când a plecat ea, trântind uşa. Aş vrea să o dizolv în ceai, poate că ar trebui s-o rog pe asistentă, îşi mai spală şi ea din păcate...

Scena 24

Ramses (rău): -Şi pe mine nu mă serveşti. Poate (arată spre propria haină) şi-o recunoaşte.
Iuri (glumind către Ramses): - Milogule.
Leni: - Dacă o dizolv...e o modalitate de a o simți aproape, pe ea cea de la momentul acela. Că am păstrat bucata de tencuială. E cu flori. Are o glazură de humă, groasă şi încă e pe ea aerul

respirat de noi de sub cearceafuri.. Aer închis, aer de doi. Aer sfânt. Aer dicotiledonat. Ca fasolea. Zi după mine!
Ramses (se bâlbâie): - Di-co-ti-le-do-nat!
Leni: - Bravo. E ca fasolea...aerul de doi ține de foame. Aerul de unu e gol în stomac.
Iuri: -Vreau şi eu puțină tencuială. (timid). De multe ori am trântit eu uşa, măcar aşa să suport penitența lipsei femeii mele, bând tencuiala căzută pe care ea nu s-a gândit să o adune. (soarbe din ceai.)
Leni: - Dacă vrei...(se foieşte, nervos, încearcă să se dezlege.) ale dracului boarfe, nici să bei un ceai nu poț de penitența punctului G. Îmi vine să îl rup şi să-l arunc la gunoi ca pe un avorton.
Ramses: - Şi femeia ta, plăcerea ei! Nu te gândeşti? (soarbe din ceai.)
Leni (scuipând a lehamite.): - Ai tu grijă să o călăreşti până mai are puțin şi-ți cere şa.
(Intră asistenta. Vine spre ei.)
Ramses (lui Leni): - N-ar strica să facă aici şi un hipodrom.
Iuri (râde acut şi cretin): - ....
Asistenta (luându-le ceştile): - Ați terminat ceaiul, nu?
Ramses (către asistentă): - Doamnă asistentă, mai vine doctorul?
Asistenta: - Mai are câteva saloane şi vine.
Ramses: - Aş vrea să vă rog ceva, dacă se poate...
Asistenta: - Da, spune. Mai vrei o cană cu ceai?
Ramses: - Nu asta. (Iuri şi Leni privesc mirați.) Aş vrea să-mi dați din sertarul de jos al noptierei mele reportofonul. E un mic reportofon. Vreau să ascult...
Asistenta (execută): - Da, sigur.
Ramses: - ....puțină muzică. Simt nevoia de relaxare.

(Asistenta îi pune reportofonul pe pernă. Ia ceştile şi pleacă.)

Iuri: - Ce muzică ai acolo? Beatles?
Ramses: - Pe naiba. (lui Leni) Am şi eu ceva. Nu numai tu ai tencuiala aia cee vrei să o dizolvi şi... o s-o faci la următorul ceai....(râde.)
Leni: - Ce ai?
Ramses: - Aici am înregistrat paşii ei plecând...
Leni (luminois): - Când te-a părăsit?
Ramses: - Când m-a părăsit mai demult. Apoi ne-am împăcat. Apoi iar ne-am despărțit. Adică....
Iuri: - Ioana?
Ramses (trist): - Ioana.

Scena 25

Iuri (nerăbdător): - Dă-i drumul...
Ramses: - Numai să pot! (încearcă să pornească reportofonul cu dinții, cu limba.)
Leni: - Îi sorbi paşii, milogule, dar tot n-ai s-o mai ai. Crezi că paşii ei sunt punctul G? Nu...el e la mine.
Ramses (sceptic): - Nu mă mai enervezi , Leni, m-am obişnuit.
Iuri: - Porneşte-l cu dinții. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte...Ochii Ioanei...(visează).
Leni: - Dă-i drumul!

(A pornit aparatul. Toți ascultă cu urechile îndreptate către ea. Se aud nişte paşi cu tocuri care sună pe ciment. Parcă cei trei ascultă cu ochii.)

Leni: - Auziți ce ritm frumos?
Iuri: - Excelent. E muzică plecarea ei.
Ramses (trist): - Simfonie. Vals. E total.
Iuri: - Dă mai tare!
Ramses: - Nu se poate...
Iuri: - Ce, ți-e teamă că pleacă mai mult? Mai apăsat..

Ramses: - Iuri, tu vorbeşti de apăsat? Tu care nu ştii să fuţi o gâscă?
Leni: - Era vrabie...(râde)
Iuri (tăcut): - Să ascultăm!

(Cei trei ascultă şi îşi bisericesc ochii de emoţie.)

Ramses: - O aud mişcându-se...

(Iuri se mângâie orgasmic, cu ochii închişi.)

Leni: - Eu aud cum creşte carne pe mişcarea ei. Parcă face caligrafie, aşa merge....E divin.
Ramses: - Creşte carnea pe ritmul ei.
Leni: - Dar e chiar un ritm, ai putea să compui pe el ceva.
Ramses (ascultând, în şoaptă): - Îmi acompaniază viaţa de un timp.
Iuri: - De ce nu scoţi un ambum cu muzica asta de paşi plecând?
Ramses (sceptic): - Na, cine ar cumpăra-o?
Leni: - Ei, ştii câţi ar mai vrea să-şi audă iubitele măcar plecând?
Stii câţi? Foarte mulţi oameni, nici nu speră să le mai aibă, dar măcar să le mai audă plecarea, se roagă noaptea....
Ramses : - Poate. Dar eu nu îmi comercializez iubita...
Leni (persuasiv): - Dar nu ţi-o comercializezi, îi faci publici paşii.... (Iuri are un orgasm.)
Ramses: - Nu ştiu...
Leni: - Ai putea, ar fi un şlagăr. Te-ai umple de bani. Te-ar primi peste tot ca pe un star pop.
Iuri: - Eu simt cum nodul meu vibrează la paşii ei, parcă ar intra între fiecare doi paşi, între fiecare două loviri de toc, parcă ar apăsa acolo şi ar copula.

(Muzică uşor serafică. Paşii se aud mai tare.)

Ramses: - Am ascultat asta de zeci de ori. Ca să o înțeleg. Uneori am ascultat-o ca pe un buletin de ştiri. Am perceput-o neutru! Altădată ca pe o telenovelă, am plâns. Alteori ca pe un comunicat oficial am Ministerului Agriculturii.
Leni: - Şi i-ai însămânțat sensul?
Ramses: - Eram legat.
Leni: - Probabil dacă n-ai fi fost legat ți-ai fi tras-o în propria ureche, în urechea cu care o auzi. (îi curg balele.)
Ramses: - Nu sunt de gumă.
Leni: - Poate, dar ar fi meritat...

(Paşii sună mai încet.)

Iuri: - Ramses, nu poți să derulezi?
Ramses: - De ce? Ce-ți veni?
Iuri: - Aici mi se pare că ezitase, că a înghițit în sec. Poate ar fi vrut să se întoarcă...
Ramses: - Unde? (uimit) Ai simțit tu asta? (tic nervos)
Iuri: - Da, e pasul mai încet cu o fracțiune de secundă.
Leni: - Dacă a ezitat e minunat. (plânge.)
Ramses: - De ce? Îmi face probleme, naşte întrebări.

Scena 26

Iuri: - Păi tocmai asta e, ce naşte întrebări îți dă virilitatea să ai un sens...
Ramses: - Virilitate zici? Fâlfâitorule!
Iuri (se ridică şi umblă, face un şpagat, încearcă să zboare.): - Da, a ezitat. I-am simțit eu ochiul cum s-ar fi uitat în urmă şi l-a dat peste cap şi în susul orbitei, ceva îl ținea. (oficial) O prezumție!
Ramses: - Ce tot vorbeşti acolo? Ce prezumție!?
Iuri: - Prezumția de Dumnezeu.
Ramses: - Adică trebuie să creadă?

Iuri: - Da. (fâlfâie).
Ramses: - Exact ce faci tu acum încerca şi vrabia aia din nodul său să facă.
Iuri: - E o ameninţare?
Leni (către amândoi): - Dacă banda asta va merge încontinuu, o să ni se pară că pleacă la infinit...(lehămisit).Oricum îmi pare că deja şi pulsul a preluat acest ritm. Ritm de tocuri.
Iuri: - Prezumţia de Dumnezeu. Ramses, să ştii că iubita ta a avut o ezitare...
Ramses (deja nervos.): - De unde ştii tu că a avut o ezitare. Ai simţit? Sau nu vrei decât să îmi dai un os de ros ca să iei tu carnea?
Iuri: - A luat-o Leni deja!
Ramses: - Să nu crezi că mă mai afectează. Ea e tot de partea mea (plânge).Amintirile cu ea nu le poate avea Leni. Şi nu le poate avea nici altul. Nimeni. Între creierul meu şi amintirea ei e un cordon ombilical.
Iuri: - Şi nu ştii cine pe cine hrăneşte?
Ramses: - Ştiu doar că ea mă ţine în viaţă şi cu mintea limpede (tic nervos).

(Iuri face câţiva paşi în faţă, apoi se întoarce şi îşi priveşte colegii.)

Iuri (apăsător): - Ştiaţi că sunteţi jalnici? Şi Toma ar fi mai bun! Cel puţin el e supus. Nu vreau să mai aud paşi...Propun să ne culcăm.

(Ramses şi Leni îl privesc scârbiţi şi se abţin de la gesturi obscene făcute prin mişcarea trupului. Se aşază în pat şi lumina încet-încet se stinge.)

Iuri: - Ca să nu mai apară discuţii, vă rog să staţi pe spate. Dacă staţi pe spate cu nodul între arcurile de pat, nu pe arcurile

de pat, s-ar putea să se excite punctul G şi nu mai vrem adulter aici...(râde-plânge).
Leni: - Păi dacă stăm cu ele între, nu e o aluzie mai explicită de sex?
Iuri: - Nu neaparat, femeile nu se gândesc la asta mereu şi nu compară orice cu sexul, numai noi bărbații vedem „semne" peste tot.
Leni: - Înțelesesem că tu eşti femeie, dar nu credeam că eşti chiar atât de femeie.
(Iuri scuipă prin beznă, din pat.)
Iuri: - Nu a ajuns!

(Pauză. Moment de tăcere. Leni cântă un cântec de leagăn. Fum. Iuri se dă jos, merge la patul lui, se apropie de patul lui Ramses şi, cu dinții îi fură reportofonul. Se întoarce în patul lui, dar se opreşte în fața oglinzii -lumină centrată pe el- se excită cu spatele, privindu-şi nodul. Apoi se aşază în pat şi se culcă. Cei trei sforăie sălbatic şi parcă se contrazic şi în sforăituri).

Scena 27

Leni (prin somn): - Şi ştiți ce îmi place să-mi amintesc?
Iuri (semiadormit): - Ce?
Leni: - Mirosul nostru împreunându-ne! Un fel de mireasmă copleşitoare pe care ne-a dat-o Dumnezeu ca odată ajunsă la creier să ne excite şi mai tare (lumină chioară).
Ramses (nervos): - Să vă ia naiba, iar nu pot să dorm că vă amintiți voi partidele de amor, cu sculele altora (îşi pune perna pe cap.)
Leni (către Leni): - Acel aer zeiesc l-am păstrat odată în trei sticluțe pentru reactivi - le furasem dintr-un laborator chimic, poveste lungă - şi le-am îngropat în curtea casei, în spatele cuştii câinelui.

Iuri (plictisit): - Şi? Zi odată...
Leni (ritmat): - Şi după un timp câinele umbla îndrăgostit. Căuta căţele permanent. Începea să se dea şi la pisici. Tot ce era rotund şi cu gaură stârnea la el o poftă sexuală uimitoare.
Ramses (râzând): - Nu s-o fi luat de la stăpân?... că de dormit nu mă lăsaţi să dorm.
Leni (continuând): - Odată am uitat pe o bancă un atlas de astronomie, era deschis la planeta Saturn. Câinele a vrut să o facă cu inelul.
Ramses (ironic): - S-a dat la planetă. Hai nu mă-nnebuni! (către Iuri). Sunteţi vai de voi. Ţie, Iuri, îţi cresc păsări în chiloţi şi-n punctul G al iubitei, se face cuib de când nu v-aţi mai tras-o, iat tu, Leni, ai un câine pe care-l educi să şi-o tragă cu planetele...Aţi fi în stare să tăiaţi şi pisici, să luaţi şoarecele mâncat, pentru a scoate din el caşcavalul, numai ca să i-o trageţi în găuri. Că...atâta vă puteţi permite ca femei...
Leni: - Dar...
Ramses: - Nu mă întrerupe, nu am terminat. Caşcavalului o să-i crească uter, nu-i problemă, vă va face copii, dar ei nu vor mai putea mânca tot caşcaval ca să trăiască, asta-i problema. Că vă învârtiţi pe loc.
Iuri (nervos, se ridică): - Ia uite ce am eu aici! (apasă cu dinţii reportofonul.)
Ramses (speriat): - Dă-mi-l! Dă-mi-l! De ce mi l-ai luat? (sare din pat, cade, se zdruncină.)
Iuri (ascultă paşii): - Minunat!
Ramses (o criză): - Închide-l! Nu mai pot să-i aud paşii.
Leni: - Iuri, închide-l!
Ramses (pe podea, tăvălindu-se): - Nu! Nu!
Leni: - Iuri, închide-l că poate face vreo criză şi moare.

(Ramses se tăvăleşte şi îi curge spumă din gură. Clipeşte cu ochii, paşii. Atâta se svârcoleşte până se dezleagă. Se aud păsări enorme zburând. Ele pot fi proiectate pe un ecran mare,

în spate. Se ridică şi Ramses - totul pe zgomot de paşi - şi dă din mâini şi din mâneci.)

Scena 28

(Intră Toma şi încearcă să îl prindă pe Ramses. Îl apucă.)

Ramses (urlând): - Opriți paşii! Să oprească paşii...închideți caseta. (paşii se aud tot mai tare).
Toma: - Care casetă? Ce paşi, măi?
(Intră asistenta.)
Asistenta: - Ce se-ntâmplă aici, Toma? Probleme cu copiii?
Toma (chinuindu-se să-l lege pe Ramses.): - Ăsta strigă să se închidă nu ştiu ce casetă!
Asistenta (privindu-l pe Ramses): - Ăsta?
Toma: - Da.
Ramses (către asistentă): - Spuneți-i să închidă caseta aia. (urlă.) Că nu mai pot. Mi-au făcut nervii troacă...(caseta merge, paşi mari.)
Asistenta (mirată): - Păi nu se-aude nimic. Eu ştiu că ai un aparat, eu ți l-am dat. Da. Dar nu se aude nimic. Nu e pornit.
Ramses: - Ba da, îmi sparge nervii, îmi ies oasele prin cap.
Leni (glumeț): - Îți cresc coarne, milogule. (scoate limba la el.)
Asistenta (către Toma): - Toma, auzi ceva?
Toma: - Nu, să trăiți!
Asistenta: - Nici eu.

(Sunetele de paşi sunt tot mai grăbite, de fugă.)

Ramses (disperat, îl imbrânceşte pe Toma.): - Fuge. Ioana fuge. Iuri, fuge, opreşte-o! Opreşte-o!
Leni (plânge în pat şi sare.): - Opreşte-o, Iuri! Opreşte-o!
(Iuri se zvârcoleşte şi se dă cu pieptul de pereți, loveşte nodul cămăşii sale. Fum. Paşi. Urlete.)

Toma (lui Ramses): - Potoleşte-te!
Asistenta (îl mângâie pe Iuri): - Hai, fii cuminte şi stai jos!(îl duce către pat, dar el se leagănă, cu ticuri.)
Ramses: - Să oprească aparatul ăla...Ioana fuge, Ioana aleargă, s-a oprit (şoc) şi-a luat pantofii în mână şi fuge mai crâncen (respiră greu). Tuse. Ioana. Ioana fuge. Apasă talpa aceea frumoasă. Talpa ei albastră (plânge, cade în genunchi.). Talpa ei cu stele.

(Toma îl apucă şi îl pune în pat.)

Asistenta (lui Iuri): - Opreşte şi tu caseta aia...
Iuri (prefăcut): - Dar nu se aude...
Asistenta: - Ştiu, dar opreşte-o...Pe casetă nu e nimic, dar i se pare lui că aude nu ştiu ce muzică...(către Leni) Nu știți? A fost cumva muzician?
Leni (franc): - Nu ştim. Dar nu cred.
(Asistenta ia un stativ de perfuzii, îl aduce lângă patul lui Ramses, scoate din halat un ştreang pe care îl agață cu locul de gât în sus, iar cu partea cealaltă de vena lui. Are o mână scoasă din cămaşă. Îi verifică nodul de „perfuzie".)
Asistenta (ieşind, către Toma): - Toma, verifică, te rog, şi tu perfuzia, vezi să curgă bine.
Toma (trece pe acolo, priveşte, se scarpină în cap şi pleacă): - ...

Scena 29

(Iuri se apropie speriat de Ramses. Îi aduce aparatul în sân şi il trânteşte în pat.)

Iuri: - Ține-l! Nu-l mai vreau...mi-e frică. De ce a început Ioana să alerge?

Ramses (trist): - De ce a ezitat? De ce nu s-a întors? Ce ezitare e aia? Se poate ezitare la ezitare?
Iuri (se aşază pe marginea patului.): - M-a speriat, dar aveam impresia că s-a întors şi că...ceva straniu s-a întâmplat cu ea. (Ramses mişcă mâna şi îşi priveşte cu silă perfuzia.)
Ramses: - Uitați ce perfuzie mi-au pus.
Leni: - E un anticorp.
Ramses: - E un ştreang ud de gâtul unui spânzurat. Trebuie să-l storc în mine, picură încet, încet, încet... ce dobitoci sunt, ăştia cred că eu vreau să mă sinucid. (crâncen) Nu. Nu vreau să mă sinucid. Trebuie să o găsesc pe Ioana, fugita. Trebuie să o caut pe oriunde ar fi, să aflu ce a speriat-o pe holul ei de plecare.

(Leni se apropie de patul lui Ramses şi priveşte perfuzia.)

Leni (lui Ramses): - Perfuzia asta curge încet. E strâns nodul foarte tare, ce să fac, să-l lărgesc?
Ramses: - Nod (fascinat). Nod?. Nu, nu-l lărgi... Să fie clitorisul Ioanei? (luminos). Să mi-o dea într-adevăr Dumnezeu pe bucăți? Înseamnă că totuşi trebuie să existe un Dumnezeu, fie şi un Dumnezeu alifie, chiar şi un Dumnezeu-unguent, dar să fie. (Iuri e în picioare în pat, îl scârțâie.)
Leni (lui Ramses): - Perfuzia asta are sudoare de gât şi urme de săpun...
Iuri (râzând): - Hehe! Îi fac spălături, îi curăță venele să-i pişe altă promoție de sânge. Ăsta e stricat, împuțit.
Ramses: - E doar trist.
Leni (către Iuri): - Nu mai scârțâi patul ăla că te bat.
Iuri (scotând limba): - Bați tu...pe mă-ta.

(Leni se aşază din greşeală pe reportofon şi îl porneşte, apoi acesta cade sub pat. Paşi în alergare disperată.)

Ramses (tulburat): - Nu, opriți. Opriți paşii. Nu vreau să o aud pe Ioana plecând...
Leni (optimist): - Dar poate vine...
Ramses (urlând să se audă de paşi.): - Nu, sunt paşi de plecare, sigur. Cei de venire au alt ton, altă religie. Sunt optimist. (zbiară şi dă din cap, dar îşi ține perfuzia lipită de mână.)
Leni (lui Iuri): - Oreşte-te, Iuri, nu mai scârțâi patul. (Iuri scârțâie patul ca la sex, parcă s-ar acupla cu paşii de pe casetă. Fum.)

Scena 30

(Gălăgia încetează.)

Leni: - Bine că s-a oprit aparatul.(asudat). Că de nu cred că nu îți mai rezistau nervii, Ramses.
Ramses (confuz): - S-a oprit. Dar de ce s-a oprit? O fi ajuns? De ce nu se mai aude?
Iuri (cu ticuri nervoase): - Ce bine ziceați voi că femeile astea au fătat filosofia. (grav şi limbut.) În buricul Atenei, pe caldarâm...
(Iuri şi Leni se apropie suspect de Ramses şi se privesc complice.)
Leni: - Ramses!
Ramses: - Da, Leni, ce e ?
Leni: - Ramses, acum ne poți spune adevărul!
Iuri: - E vremea să dăm cărțile pe față!
Ramses (confuz): - Care cărți? Nu înțeleg ce vreți să ziceți?
Iuri (acid, franc): - Lasă, nu te mai preface că nu înțelegi! Am văzut, că nu suntem orbi!
Leni (aspru): - Aşa e, nu suntem orbi. Vedem şi noaptea şi în clarobscur. Vedem.
Ramses: - Chiar nu înțeleg. De perfuzie vreți să mă întrebați?

Leni: - Leni, lasă, ştim că până şi ei noaptea îi smotoceşti nodul, ți se vede sămânța pe ea.
Iuri: - Că ai o mână liberă? (râde pervers)
Leni: - Ce face un om cu o mână liberă? Un om fără femeie, cu o mână liberă? (râde malefic.)
Ramses: - Mănâncă, se hrăneşte, se piaptănă, ia perfuzii, scrie. Orice...
Leni: - Nu, nu, nu, ştii tu la ce mă refer...
Ramses: - Vreți să mi-o las dezgropată, ca Alexandru Macedon?
Iuri (îl ia de guler şi îl zgâlțâie.): - Uite care-i treaba: nouă să ne spui când te-ai dezlegat, de ce a zburat o pasăre din nodul tău? (se urcă pe el şi îl zgâlțâie mai zdravăn.) De ce?
Leni (îl completează.): - Erau mai multe. S-a auzit un fâlfâit multiplu. Era un stol. (face precum cioara şi se învârteşte pe loc.)
Ramses (printre zgâlțâituri): - Nu era nicio pasăre!
Iuri (îl scuipă): - Minți.
Ramses (plânge): - Nu mint.
Leni (lui Ramses): - Ba minți, Ramses, am văzut cu ochii noştri. Era o pasăre prea calmă ca să fie de pradă şi prea frumoasă ca să fie de pe-aici...

(Pauză)

Iuri (calm, pe marginea patului.): - Ar fi cazul să ne spui, Ramses!
Leni: - Da, ar fi cazul să ne spui adevărul. Ca să nu te bănuim.
Ramses (plânge): - Bine, vă spun: aveam o pasăre...
Leni: - Am ştiut! (bucuros de descoperire).
Iuri: (către Leni) - Ce ți-am spus eu!
Ramses: - O țineam prizonieră în nod, ca să nu mă părăsească iubita, o excita mişcându-se, încercând să zboare. Aburii ei

calzi, respirând, urmăreau punctul G al iubitei....Mai bine mi-ai mulțumi, Iuri.
Iuri: - Cum, să-ți mulțumesc că mi-ai regulat femeia (urlă, îşi iese din minți.) asta vrei, să-ți mulțumesc? (senin, brusc) Dar dacă stau să mă gândesc nici tu n-ai fost în stare, (Leni râde cretin şi fără pauze.) măcar s-o exciți. Nu ți se scula nici cu electroşocuri, hai, recunoaşte!
Ramses (jelindu-se): - Nu e asta, îmi era frică să nu o pângăresc cu sămânța mea, să nu răcească, ştii că sămânța e zăpadă, cum e să scoți pe cineva înfierbântat în zăpadă? Se face?
Nu se face! Nici cu un câine.
Leni: - Da, dar tu băgai zăpadă în ea, te deszăpezei pe tine, se topea, nu putea răci.
Ramses (plângând): - Nu putem, îmi era frică. Eu am frica zăpezii, ai mei au fost deportați în Siberia şi, când s-au întors, iarna nu mai ieşeau afară din casă. Îşi luau provizii de cu toamnă, de toți credeau că s-au mutat. (dă din mână) acum au o singură grijă....dacă ar fi degerat de la atâta zăpadă aş fi înnebunit...

Scena 31

Iuri: - Ce faci cu mâna aia?
Ramses (dând din ea.): - O mişc, dacă tot o am liberă, măcar ea să nu-mi amorțească....dacă tot nu o mai simt deloc pe cealaltă.
Leni(privind perfuzia): - Dar ce are iar asta? Nu curge?
Ramses (calm şi întins): - Ba da, dar mai încet, o fi ajuns la partea unde spânzuratul nici nu se mai temea şi de aceea nici nu transpira, intrase în comuniune cu moartea.
Leni: - Îl convinsese?
Ramses: - Se înțeleseseră ei...cumva.
Iuri: - Cumva? (pauză, se gândeşte.) Păi dacă s-a înțeles el, spânzuratul, cu moartea, de ce nu ne-am înțelege cu Toma?

Leni: - Şi de ce?
Iuri: - Să ne lase să fugim...
Ramses (sceptic): - Tu glumeşti, ditamai cât taurul e şi tu vrei de la el milă? La cum arată cred că mănâncă copii cruzi. De la ăsta vrei tu ajutor?
Ce-i dăm în schimb?
Iuri: - Îl lăsăm să atingă punctele G ale iubitelor noastre.
Leni (urlă): - Nu, nu-l lăsăm, am ajuns să ne urâm noi pe noi pentru ele...nu-l lăsăm.
Iuri: - Dacă tot ne-am umilit lăsându-le prietenilor...adică ni le-au luat...şi le-am.....da.
Leni: - E altceva, ni se subestimează, ce crezi, că odată reîntoarse la noi de pe corpul celuilalt, cu toată textura, tiv cu tiv ne vor spune care a fost mai bun? Care a avut-o mai bună, care mai lungă...?
Ramses (râde): - ....
Leni: - Care s-a descurcat mai bine... la fiecare cât a ținut? Vor face tabele...măcar pentru ruşinea...sau mândria de atunci haideți să nu-i lăsăm pe alții să ni le reguleze.
Ramses: - Am hotărât, se renunță la idee...Fără Toma.
Iuri: - Că tu hotăreşti mereu... (bombăne)... Ce faci tu cu o mână acolo? Ai putea să... (semn obscen).
Leni (lui Ramses): - Uite cum coboară el nivelul discuției de fiecare dată, uite cum e el mic mereu, cum trece el la invectivă când nu mai are argument şi la pas când nu mai are idei.
Ramses (cât îl ține gura.): - Dă-i vodcă şi scapi. Cred că la ăştia, cu vodcă îi cumințeau şi la revoluții...
Leni: - Roşii?
Ramses: - Normal că roşii...la ei totul e roşu, numai că e şi enervant de roşu.
Iuri (către Ramses, brusc): - Hai, recunoaşte, Ramses (se plimbă prin încăpere) că noaptea îți scoți mâna din perfuzie şi freci nodul, dar mai rău, freci şi penisul tău de trezeşti şi cantina...

(Leni, ca turbat, sare în patul lui şi începe să-l zgâlţâie ca la sex. Scoate limba ca un câine şi sare.)
Ramses: - Nu e treaba ta ce fac cu singura mea mână liberă. Poate scriu, poate scriu o nouă biblie a însingurării, poate... (dă să arunce cu câteva pastile pierdute prin cearşaf, după Iuri. Leni îl îngână pe Iuri şi râde cretin la orice gest.)

Scena 32

Leni (meditativ): - Sunt momente în care Dumnezeu apare în viața noastră ca un păianjen.
Iuri: - Adică cum?
Leni: - Uneori ar trebui să spui ceva vorbind cu cineva, nu să taci, atunci vine un păianjen pe un perete, îl vezi şi spui „ uite un păianjen" şi atunci acel lucru asupra căruia ți-ai putut îndrepta atenția e Dumnezeu, nu? Salvatorul. Ai motiv de discuție, ai replică.
Ramses: - Te cam salvează....
Iuri (mirat): - Şi ce dracu vrei tu să spui cu asta?
Leni: - Femeile noastre sunt acel păianjen contextual, care e, de fapt, Dumnezeu, dacă nu ar fi venit salvarea aceea, am fi fost replici răzlețe de carne cu care vorbeau două morți, ale părinților noştri...
Ramses: - Ai mei au trăit cu frica de ger toată viața....
Iuri: - Noi mereu cu zăpada...
Ramses (elegiac): - De-ai ştii cum îmi spăla paharele: îşi uda sfârcurile şi apoi îşi potrivea largile cupe pe sâni.
Leni: - Iubita ta?
Ramses: - Da, Ioana....până le umplea, apoi răsucea paharele şi zău că se spălau de-ți era mai mare dragul să bei apoi.

Leni (excitat de haina sa): - S-ar fi îmbătat Iuri mai des decât aşa... ar fi uitat de ger.
Iuri (nostalgic): - Femeia mea îmi cerea să o ud cu vodcă peste tot, apoi să o ling din cap până în picioare. Îmi dădeau lacrimile de atâția aburi de alcool, dar...puteam să o refuz?
Ramses (trist): - Aşa e, ce nu face omul pentru dragostea sa?
Leni (urcându-se în pat şi sărind în el interogativ): - Totuşi pe care dintre femeile noastre o vrea Dumnezeu? Pe care? Pe care? Poftim întrebare.
Iuri: - Pe toate trei, din punctele lor G vrea să facă Sfânta Treime, să-şi senzualizeze rugăciunea, să şi-o facă orgasm! Dacă Dumnezeu nu mai e pedeapsă ci iubire.... i se pare poate normal (râde scălâmb).
Leni (agitat): - Să facem atunci să renunțe....dar cum să-l faci pe Dumnezeu să renunțe?
Ramses: - Ce, crezi că Dumnezeu în copilărie nu cumpăra înghețată de la chioşc? Depindea şi el de cineva!
Leni (către Iuri): - Ziceai că Dumnezeu se roagă. (uimit) Păi cui se roagă cel căruia i se roagă toți?
Iuri: - Dumnezeului lui. Şi Dumnezeu are un Dumnezeu al lui. (țopăie uşor) Din rugă-n rugă, de te duci din rugă mare în rugă mai mare- o adevărată rețea...cred că aşa s-a inventat şi internetul...din rugă-n rugă, din nevoia de pereche...din nevoia de a fi ascultat.
Leni: - Pişat. Clar de pişat e ce spui tu.
Iuri: - Toți vor să fie ascultați, Leni, inclusiv tu, de aceea vorbeşti grosolan, uite, te trădezi singur...

(Leni se apropie şi-l îmbrânceşte cum poate.)

Leni: - Păi dacă ne dăm la femeile altora.... (se calmează.)

Scena 33

(Cei trei privesc în sus deodată în timp ce vorbesc. Au fețele uimite.)

Iuri: - Să-i dăm altceva lui Dumnezeu....să-i punem o momeală.
Ramses (ridicat în fund din pat): - Cu ce momeală? Dumnezeu e sus, ai văzut tu undiță cu fir care să atârne în sus? Pleacă, eşti de pe altă planetă...
Iuri: - O clupsă de şoareci!
Leni: - Basme. Cine s-ar închina la o clupsă de şoareci. Dumnezeu se închină la punctele lor G.
Iuri: - Poate ele sunt în găurile din caşcaval.
Ramses: - Înseamnă că noi ne-am greşit Dumnezeul. Adică ne-am sărit Dumnezeul intermediar, sortit, şi am început să ne închinăm Dumnezeului lui Dumnezeu, de atâta iubire. Am ars etapele şi asta nu se iartă.
Leni: - Aşa e, nu se iartă, orice îți iartă contemporanii numai nu să fii mai bun decât ei. Asta nu.
Ramses: - Nici doctorul nu îți iartă, cred că de aceea nu vine.
Iuri (privind constant în sus): - Ştii că există o convenție care spune că omul trebuie să-şi apuce numărul casei în care stă, ca vârstă. De aceea primele case de pe străzi sunt depozite. Numai obiectele mai au azi curajul liniei întâi...de aceea nici nu se mai duc războaie corp la corp, omului i s-a vindecat curajul.
Leni: - Crezi?
Iuri: - Sunt convins. Şi ştii ce, cred că noi suntem pe punctul de a ne îndeplini numărul salonului: 2009. Îmbătrânim cu pereții deodată.
Ramses (privindu-i): - Voi nici nu bănuiți ce poate face lipsa dragostei, aşadar nu că vine sau nu vine amărâtul de doctor care ia bacşiş cu nemiluita e problema. Voi ştiți că sunt oraşe

de bărbați părăsiți cărora le-au căzut, li s-au stricat dinții de atâta abstinență?
Iuri: - Eh. Cum dracu?
Ramses: - Nu ştiai că dinții se alimentează cu puțin lapte când săruți sânii iubitei tale? Redevin de lapte puțin, dacă nu, nu, şi se strică.

(Cei trei, deodată, îşi verifică dinții, cu ochii ficşi şi scoşi din orbite unul la altul.)

Leni: - Poate că ar trebui să mai cerem un ceai, poate au spălat ele cănile noastre.
Iuri (râde): - Dobitoc mai eşti, dar îmi placi! Pe bune! Cănile de ceai nu le spală cu anii aici. Ca să pună puțin ceai - că-s zgârciți- speră să mai rămână puțină aromă de la precedentul şi tot aşa...
Leni: - Oare de aceea să nu fi venit doctorul? Oare chiar putem muri după ce am împlinit vârsta salonului?
Ramses: - Primele sunt goale. Sunt vreo 40 de saloane goale...iată de unde omul îşi pune probleme adevărate.
Iuri (râde cinic): - Iată de unde dragostea devine relativă.
Leni (se leagănă, cu ticuri, repetă obsesiv): - E=mc2, E=mc2, E=mc2.

(Iuri se plimbă stingher.)

Scena 34

Ramses: - Trebuie să facem altceva…reportofonul nu mai e de pornit.
Iuri (venind spre el): - Păi dacă până şi din bandă ți-a fugit iubita? Dacă te-ai duce acasă şi te-ai uita pe pereți, ar lipsi şi din poze. Linişte! (cu degetul la gură) Dacă asculți auzi şi cum se retrage cerneala din şanțurile numelui ei, din actele de

naştere. Ea nu mai există! (urlă la Ramses) Înțelegi? Nu mai există!
Ramses (se fereşte cu mâna): - Cred că atunci când o negi pe a mea, o negi de fapt implicit şi pe a ta. Mă înşel?
Iuri (cade în genunchi; plânge.): - …Nu,…. nu te înşeli. Aşa e…ai dreptate!

(Leni vede că Iuri plânge, încetează de scârțâit patul, se dă jos, vine şi cu bărbia îl mângâie.)

Ramses: - Vezi, Iuri, ce om bun e Leni, a venit să te mângâie. (ironic) Eu, deşi sunt singurul cu o mână liberă nu te mângâi, dacă tu crezi că fac altceva cu ea noaptea.
Iuri (cu spume la gură, plângând): - Trebuie să facem ceva, neaparat, altfel ni le va lua Dumnezeu pentru plăcerea sa, ca pedeapsă. (strigă) Trebuie să-i dăm alte puncte G, nişte imitații…
Leni: - Să-i luăm perfuzia (o arată) lui Ramses, o înnodăm, îi facem trei noduri şi, în excitarea sa, nu va observa…că nu-s ele…
Ramses (categoric): - Prostii…şi mai e ceva, vedeți voi golul, din partea de sus a perfuziei? (Iuri şi Leni se pun în fund pe podea.)
Iuri: - Da….acolo unde se vâră capul?
Ramses: - Exact. Ştiți ce e acolo?
Iuri: - Gol. E aer….nimic.
Ramses (negând): - A, a…acolo e o adevărată turbină de adevăruri, acolo e o vâltoare a tot şi a toate.
Leni: - Da de unde! E o sfoară şi atâta tot. O...perfuzie de sudoare de om greu de el.
Ramses: - Acolo se învârteşte memoria uriaşă a tuturor relațiile femeie-bărbat şi bărbat-femeie care au avut loc vreodată.
Leni (uimit): - De la Adam şi Eva încoace?

Ramses: - Oho, mai vechi, de la iubirile dintre bacili, de la iubirile dintre râme şi insectele monocelulare subterane. Ce poveşti de dragoste!
Iuri: - Şi se scurg în tine?
Ramses: - Nu ştiu, nu am voie să ştiu, dar simt multe deja-vu-uri, locuri prin care am mai trecut parcă deşi ştiu că n-am ieşit din troaca asta de oraş, mânca-l-ar porcii (scuipă nervos.) Da,…că nu-l mai suport.

(Pauză scurtă)

Scena 35

Iuri: - Ce facem? Ce e de făcut? Ce surogat îi dăm lui Dumnezeu? Ce surogat de pereche?
Leni: - Propun să ne strângem în triunghi, poate aşa îşi corectează ochiul şi se uită şi el mai prin lentilă.

(Cei trei se ridică de unde stau, trec în centrul scenei. Reflector pe ei.)

Ramses (nedumerit): - Am venit. Şi acum?
Iuri (către Ramses, aparte): - Fii numai atent ce prostii face ăsta?
Leni: - Acum privim în sus, strângem scuipat în gură şi îl scuipăm deodată!
Iuri(scârbit şi mirat): - Flegme?
Leni: - Da, flegme. Dacă scuipăm deodată, cel de sus va vedea că sunt trei şi le va crede puncte G. (bucuros). Nu-i bună ideea?
Ramses (blazat): - Nu e bună, dar un căzut în prăpastie şi de un fir de păr se prinde, dacă i-l laşi. Nu mai avem nimic de pierdut. Suntem în anul salonului, suntem acolo unde timpul se uneşte cu spaţiul şi se pulverizează în neant.

Iuri: - Loc: salonul 2009, an: 2009. Adio. Adio ca antecameră a lui adio.

(Cei trei se privesc insistent, lung, ca de adio -poate fi un moment de pantomimă- şi numără până la trei, apoi scuipă. Fac o încercare, două, trei. Îşi şterg ochii de propriul lor scuipat care se întoarce înapoi, dar continuă luminoşi, optimişti. Se aud paşi dispersați, ca de pe alte casete decât cea a lui Ramses.)

Leni: - Acum, hai, deodată!
Iuri: - Unu, doi, şi!

(Scuipă din nou şi din nou, uneori şi sar, parcă să îşi împingă flegmele mai tare. Se udă pe ei înşişi. Mişcări de lumină. Sunet de paşi grăbiți. Par să se oprească.)
Iuri: - Nu, să nu ne oprim! (către Leni) Hai, Leni, scuipă!

(Cei trei reiau jocul, cu disperare, extenuare şi lumină, apoi cad lați pe podea, după câteva minute, delirând.)

Ramses (dând din mână): - Leni,...tu crezi..
Leni: - Da...(mahmur)
Ramses: - Leni, tu crezi că ne-am sincronizat...să poată lua trei?
Leni (delirând): - O bicicletă neagră, patru ciocolate cu glazură de vişine.
Ramses (urlând la el): - Leni!
Leni (îşi revine): - Da, trei da, trei da. Dar ne-am udat tot.
Iuri (ridicat în fund): - Ce durere de cap! Parcă m-a lovit cu parul!
Ramses: - Suntem uzi.
Leni: - Da, suntem foarte uzi.
Iuri: - De flegme (cade, brusc, pe spate.).
Ramses: - Da, de flegme.

(Cei trei râd, gem, vorbesc aiurea. Paşii se aud bătând pe loc.)

Scena 36

Iuri (lui Ramses): - Crezi că Dumnezeu şi-a luat tainul?
Ramses: - Sper...
Leni (sincer): - Nici nu avem de unde afla. Sunt atâţia Dumnezei intermediari, e atâta birocraţie şi la ei, că nu mai e mult şi-o să-ţi taie chitanţă la credinţă.
Ramses: - Sper că şi-a luat flegmele noastre şi acum se bucură cu ele. Dar ne-am udat leoarcă...(se priveşte scârbit.)
Leni: -Parcă ne-am scuipat între noi (tic nervos), de fapt aşa e, când scuipi spre Dumnezeu tot tu te uzi. Şi fizica-l ajută.

(Cei trei şed pe podea şi după un moment se lasă pe spate, au ameţeli. Muzică de delir. Pot fi proiectate nişte cercuri în dezordine pe fundal.)

Iuri (lui Ramses, halucinat): - Auzi! Mă doare capul îngrozitor. Mă învârt cu casa...
Ramses (palid şi cu ochii închişi, dând din cap): - Şi eu mă învârt cu casa. M-a izbit ceva în ceafă. Un porc mistreţ.
Iuri (se înspăimântă, cu ecou): - Porc? Porc mistreţ?
Ramses (fluid) : - Aşa mi s-a părut.
Leni (dă să se ridice în fund.): - Mi se bate tâmpla. Ce să fie asta? Parcă ar fi o aripă de pasăre în ea, care încearcă să zboare!?
Ramses şi Iuri (şocaţi): - Pasăre?
Iuri (lui Leni): Vezi sânii aceia mari în zare? (privesc lung.)
Leni: - Sâni?
Iuri (clar): - Da, crescuţi pe zare. Cineva dă din ei. Nu-i vezi?
Ramses (priveşte şi el halucinant.): - Îi văd şi eu: sâni lăsaţi dar frumoşi, se învârtesc ca elicele...!

(Pe fundal se aud paşii casetei.)

Iuri: - Sâni, se învârtesc deasupra noastră.
Leni (luminos): - Ca să ne usuce! Să ne zvânte de... (îşi priveşte hainele).
Ramses (lui Leni): - Leni, ascultă tu aici.
Leni (refractar): - Nu ascult nimic, nu am loc în urechi, am prea multe zvonuri, am un omuleț care le împarte şi le arhivează. Vorbeşte cu el. (tuşeşte).
Ramses: - Leni, termină cu prostiile, e ceva grav!
Iuri (absent): - Ce e? Spune.
Ramses (către Iuri şi Leni): - Dacă sunt ude hainele riscăm să ni se desfacă nodurile. Iar dacă ni se desfac nodurile ne pierdem iubitele...
Iuri (dureros): - Pe care nu le avem.
Ramses: - Iuri, noi le-am udat într-un fel cu saliva noastră, voind să le salvăm, să ia altceva Dumnezeu în locul lor.
Leni: - Ai dreptate.... Mare căcat am făcut. Mare.

Scena 37

(Uşor fum)

Iuri: - Oricum ai întoarce-o, tot prost iese.
Ramses: - Da, dar uite, cineva are grijă de speranțele noastre de viermi şi ne-a trimis ceva să ne usuce, să nu ne pierdem de tot.
Leni: - Poate moartea, ne-a trimis un glonț. Da. Da. Unii au murit împuşcați. Şi ştii ce li s-a găsit la autopsie ca alice?
Iuri: - Ia s-auzim!
Leni: - Clitorisul iubitei lui. Femeile astea n-au nicio milă. Sunt şerpi şi bestii, dar ale noastre.

Ramses (îşi dă seama că are perfuzia agăţată de mână, trasă de pe stativ mai demult.): - Ia te uită, am perfuzia agăţată de mână.... cine vrea să-mi spânzure mâna cu care am mângâiat-o?
O voce (serafic): - Ioana...
Ramses (uimit): - Ce? Tu ai spus, Iuri, nu-i aşa?
Iuri (făcând altceva): - Ce? Ce să spun eu?
Ramses: - Hai, nu te mai preface, derbedeule!
Leni (lui Ramses, delirând): - Tu vezi ce turaţie au sânii ăştia, se mişcă exact ca la partidele de sex din zilele bunee...ah!
Ramses (râde înecat): - Da. Ai dreptate. Parcă cineva împinge la ele...

(Cei trei râd şi încep să scoată sunete neînţelese. Puţin fum. Sunete pierdute de paşi de pe casetă, din când în când, lovituri de toc.)

Leni: - Le auziţi, femeile au o filosofie a tocurilor. Se duelează cu ele, cu ritmul lor, ele îşi închipuie că se luptă cu bărbaţii când concurează între ele la ritmul de toc...
Iuri: - Au şi ele fantasme.
Leni: - Mie-mi spui? Păi iubita mea avea o fantasmă să copuleze cu un braţ de om.
Ramses (scârbit): - Bleahh!
Leni: - M-a rugat, mi-am băgat mâna până la cot şi apoi m-a rugat să deschid pumnul. Cică aşa bine nu s-a simţit niciodată, nici în Sfintele Scripturi.
Iuri: - Nu ţi-a fost scârbă?
Leni: - Nu foarte, se poate şi mai rău. Chestiunea era că mi-am uitat ceasul înăuntru şi nu i l-a mai putut scoate nimeni- nici nu lăsam!- şi ticăia noaptea, în contradicţie cu bătăile inimii. Se cerctau, îngrozitor se certau. (tic nervos) Apoi m-am obişnuit, îmi făceam agenda zilnică după uterul ei...
Ramses (uimit): - Până în uter i-ai ajuns?

Leni: - De ce mă întrebi? Nu par?....Adevărul e că la ieşire mâna îmi era ca un vitraliu de roşie.
Iuri: - Bine că nu ejaculai unghii cu pământ sub ele. O lăsai gravidă cu propriul mormânt minim.
(râde tâmp)
Leni: - Da, tu mori de râs, ea de plăcere, eu de silă.

Scena 38

(Continuă lâncezeala celor trei, lumina scenei poate fluctua în culoare, se poate, uneori, injecta fum pe scenă.)

Ramses: - Mă doare capul îngrozitor. Ca şi cum ar fi o ceapă şi un vierme ar juca v-ați ascunselea cu umbra lui printre foi. Îmi miroase...nu simțiți?, un damf de vomă.
Leni (privind în sus, dând ochii peste cap.): - Nu, mi-e rău...
Iuri (cu ochii spre cer): - Voi vedeți cerul? Ia uitați-vă la nori!
Ramses: - Prin fereastră?
Iuri (fascinat): - Da...Voi vedeți cât păr vaginal e pe el? Tufe întregi.
Leni (setos): - Daa.
Iuri: - E mult păr. Nu se mai vede soarele de el. Doar se intuieşte. S-a înnorat cu păr. (lehămisit) Iar plouă.
Ramses: - Ne udă iar...pier ele! (plânge)
Iuri (lui Ramses): - Da, măi, dar e părul lor. Nu e orice păr, e părul lor.
Ramses (priveşte în larg.): - Mie mi se pare că tot acel păr seamănă cu nişte oi. E o turmă imensă!
Leni: - Rahat! Nu e nicio turmă. Ai regula tu şi oi de când n-ai mai...
Ramses: - Sunt oi. Vor să ne ocupe. Război. (falnic se scoală şi simulează că scoate o sabie, pe care o ridică spre cer.)
Iuri (privindu-l): - Stai locului, caraghiosule!
Nu e nicio oaie! E păr, păr de pizdă! Mult. Lung. Coc, dar păr.

Leni (nostalgic): - Metafizic.
Iuri: - Meta...pe naiba!
Ramses: - Trebuie să luptăm cu ele, că altfel vor veni şi ne vor ocupa, (alert). Acum se sfârşesc spaţiul şi timpul. Timpul a împlinit spaţiul. Şi-a făcut mendrele, acum pleacă. Se cară. (urlă) Trebuie să facem ceva! E musai.
Iuri: - ...?
Leni (către Ramses): - Băi mustăciosule!
Ramses (mirat): - Eu nu am mustaţă!
Leni: - Cum n-ai? Minţi ca un porc...
Iuri (trist): - Ca un porc minte? Înseamnă că şi femeia mea m-a minţit ca porcul în care-a ajuns?
Leni: - Poate! Nu ştiu. Treaba voastră.
Iuri (posac): - Bine. (îşi trage nasul.)

Scena 39

(Din plafon apare un strugure imens, dar care are numai două boabe.)

Iuri (Se ridică şi-l priveşte): - Măi să fie!
Leni (venind spre el): - Ce e ?
Iuri: - Uite! Sus.
Ramses (priveşte sus crispat şi uimit): - Un strugure, ce mare lucru?
Leni: - Da de unde? Uite ce mare e!
Iuri: - Şi de ce are numai două boabe?
Leni (fascinat de ideea sa): - Are două puncte G, de alt tip...
Iuri: - Noi suntem trei, nu doi, de ce are numai două?
Ramses: - Poate că pe una a luat-o deja Dumnezeu. Dar pe a cui?
Leni: - Care dintre femeile noastre e de prima linie a dragostei divine?

(Se aud tocuri insistente.)

Iuri: - Una, nu ştiu...pe ghicite, dar n-avem vreme, oricare ar fi, strugurele ăsta mi se pare total. Vă dați seama ce înseamnă dragostea dacă ciorchinii fac doar câte două boabe, cât să potolească foamea unei perechi?
Leni (nervos): - Ce mă enervează pe mine când complici lucrurile, Iuri. Eşti nostalgic, ai? Faci să cadă tot cum vrei tu sensul, orice ai spune! Ca şi când ai spune rahat şi ai întoarce-o că, de fapt, ai spune dulciuri turceşti. Ai curajul să spui căcat!
Ramses (sceptic): - Ce curaj- ce să zic-, să spui lumii pe nume. Zău curaj.
Iuri (dărâmat): - Mă doare iar capul, mi se pare că simt rece în creier, parcă îmi trec prin şanțurile lui tălpile reci ale săniilor....parcă trebuie să scap de asta cumva!
Leni: - Şi eu visez în fiecare noapte, uite, strugurele ăsta are două boabe. Dumnezeu ia câte una...el se hrăneşte cu dragostea neîmplinită, cu ochii orbilor şi cu penele păunilor vânați. Uneori şi cu libelule.
Iuri: - Din ce regn o fi Dumnezeu?
Leni: - E din regnul singularului. Dumnezeu e adrenalina eternului!

(Se simte vântul unor palete de nori.)

Ramses: - Iară fac vânt sânii aceia, ca nişte mori..., cred că şi stropesc cu lapte de atâta frumusețe.
Leni: - Lasă, acuma nu te alinta, puțin, acolo, câțiva stropi...
Iuri: - Of, cred că face şi făină moara aceea, făină albă...
Ramses (trist): -....ca trupul ei.
O voce: - Al....Ioanei.
Ramses: - Care-ați vorbit iar, mă?
Leni şi Iuri: Noi nu.

Ramses: - Cum voi nu, mă, atunci cine? (Leni şi Iuri ridică din umeri.)
Leni: - Foarte bine dacă va face făină, vom face pâine şi o vom înmuia în ceai întocmai cum corpul ei se unduia-n frământare.
Ramses (gelos): - Al ei? Sper că nu al Ioanei?
Leni (scuzându-se): - Nu, desigur că nu, se poate! Doar ştii că....a mea mă doare, femeia mea...

Scena 40

(Stau pe acelaşi pat, scărpinându-se pe spate unul pe altul , cum pot, legați fiind.)

Ramses (lui Leni): - Scarpină, scarpină, dar nu atinge punctul G. Să nu te pună necuratu, că vezi tu nevăzuta!
Leni (atent): - Shhhhh! Nu vi se pare că se aude ceva care se târăşte?
Iuri: - Da, păcatul de azi se târeşte retroactiv până în viermele din primul măr muşcat.
Ramses (scuipând pe perete.): - Căcat, e acelaşi. Doar că mai îmbuibat.
Leni (precaut): - Mi se pare că aud himenele lor târându-se pe aici prin încăpere...pe sub pat. (dă să se uite.)
Iuri (surâde): - Îmi place că discutăm despre himenele lor, nu al ei, al ei şi al ei...
Leni: - Lipsa ne uneşte, ne dă cheag. Până şi apa se poate închega dacă se uită prea mult în oglindă şi îşi spune că e sânge...
Iuri: - ....
Leni (timid): - Eu trebuie, trebuie să vă spun adevărul;...trebuie...
Ramses (scărpinându-se în ureche): - Eram sigur că şi tu ai un adevăr al tău....

Iuri (nervos): - Erai sigur, fiecare are un adevăr al lui, lasă-l să spună, nu-i mai tot mesteca tu ce are în gură.
Leni: - Am avut şi eu un ou în nod, un ou. (se aud în fundal, uşor, paşii de pe casetă.)
Iuri (uşor mirat): - De vrabie?
Ramses (lehămisit): - Da pasăre Phoenix?
Leni (jenat): - Nu ştiu.
Iuri (către Ramses): - Pentru pasăre Phoenix trebuie să existe scrum.
Ramses (grotesc): - Din scrumul porcului ce a mâncat-o pe iubita ta. (râde.)
Iuri: - Dar de ce au toți scrum din ea? S-a împrăştiat în zare?
Leni (lui Iuri): - Măi, tu şi pe scrum eşti gelos.
Iuri (lui Ramses): - Eşti un om rău, să ştii!

(Leni se ridică şi pleacă, bizar, în altă parte a scenei.)

Leni: - Aud himenele lor. Parcă ies de sub pietre....Se târesc pe aici. Pe sub podea...Mă doare capul. Parcă îmi trec prin creier.
Iuri (compătimitor): - Ştiu cum e, aşa îmi trec mie sănii...

(Cei trei încep să se mişte şi să caute himenele pe jos.)

Leni: - Hai să căutăm himenele?
Iuri: - Măcar atât să facem. Înainte să le găsească nişte pescari şi să le folosească drept momeală.
Ramses: - Haide.

(Ei caută, nu se mai aud vorbind, sunt acoperiți de paşi pentru câteva clipe.)

Iuri: - Nu ți se pare că nu se mai aud târându-se, Leni?
Leni: - Mi se pare că aud greieri!

Ramses: - Ciudat. Şi mie mi se pare asta....(nu se mai aud paşii, se aud greieri.)
O voce: - Ioana!
Iuri: - Da, aveți dreptate. (uimit) Şi mie mi se pare că aud greieri...
Leni: - Greieri asurzitori...
Ramses: - Cât au secat himenele lor...!

(Greierii asurzitori inundă scena.)
Cortina

Actul al III-lea

(Aceeaşi cameră, culoarea luminii poate varia. În spatele fiecărei noptiere e câte o oglindă. Pe un perete este un aparat de aer condiționat.)

Scena 41

(De undeva se aude o muzică uşoară. Cei trei se trezesc. Se aprind luminile. Lângă patul lui Ramses e o claie de lozuri desfăcute. El continuă să desfacă prin beznă, dintr-o grămadă luând şi în alta punând.)

Iuri: - Te-ai trezit?
Ramses: - Încerc.
Leni: - ...
Iuri (lui Ramses): - O mână ai şi tu liberă şi... şi cu aia!!!
Ramses (continuând, într-o rână): - Ți-e ciudă? Eşti invidios pe puterea mea de a desface lozuri?
Iuri: - De trei nopți tot fâsâi! Ce, crezi că vei câştiga numai fiindcă ai o mână liberă.
Leni (lui Ramses): - Ai câştigat ceva?
Iuri (rău): - Dexteritate la mână....pentru altceva! Îl antrenează ratarea norocului pentru plăcerea nocturnă (râde cu spume, tic nervos.)
Ramses (scuturându-se): - Ce naiba, e făină în lozurile astea. Nu mai înțeleg nimic.
Leni: - Nici nu ai ce să înțelegi.

(Pauză)

Iuri: - Eu aş bea puțin ceai. Să-i spun asistentei....

Leni: - Bună idee. Şi eu vreau.
Iuri (o strigă): - Doamnă asistentă! Doamnă asistentă!
Asistenta (de departe): - Da! (vine). Ce doriți?
Ramses: - Nu vă supărați, ne-ați mai putea aduce nişte ceai?
Asistenta (amabilă, chiar lascivă): - Sigur, dragule! (asistenta iese).
Iuri (lui Leni): - Mă gândesc de ce nu mai vine doctorul. Parcă îl aşteptăm de 2000 de ani!
Ramses: - Nu vine pentru că mai are şi alte saloane.
Leni: - Noi am dispărut, spațiul a ajuns la acelaşi număr cu timpul, pentru că ne-am dezvoltat şi levităm într-o, naiba ştie, buclă de aer a unui înecat. Ultima buclă.

(Intră asistenta cu trei căni de ceai, le pune pe noptiere.)

Iuri (către asistentă): - Nu vă supărați?!
Asistenta: - Da.
Iuri: - Domnul doctor? Mai vine? Îl aşteptăm...
Asistenta: - Stați liniştiți, o să vină, mai are câteva saloane, nu foarte multe. Mai are şi alți pacienți de consultat.
Iuri: - Bine, vă mulțumesc.

(Asistenta iese).

Scena 42

Ramses (privind cănile de ceai cum se oglindesc în oglinzile de pe peretele noptierei.): - Leni!
Leni: - Da.
Ramses: - Priveşte cănile! Se văd şase.
Leni (emoționat): - Bem cu ele, numai că nu le vedem...au sosit la un ceai.
Iuri (trist, sculat în fund.): - A venit să bea un ceai, i-o fi fost frig de atâtea zăpezi şi a tras să se întremeze....

Ramses: - E ciudat ceva! (dă să întindă mâna să ia ceva).
Leni: - Nu, nu lua cana!
Ramses: - De ce?
Leni: - Mai lasă-le! Hai să vedem cât le ia să se evapore?! Să zicem că atâta ar dura o iubire, o partidă de sex. Dacă mai ştiu ce e aia...
Iuri (către Ramses): - Ce ziceai că e ciudat?
Ramses: - A, da! E ciudat că noi oricât am bea din ceai, ceştile lor- din oglindă- ar rămâne tot pline, de parcă s-au dus până undeva, să se răcească ceaiul, şi trebuie să vină...
Iuri: - Păi nu! Dacă noi bem, în oglindă ceaiul apare băut, ele beau cot la cot cu noi.
Leni: - Crezi?
Iuri: - Sigur că da!
Ramses: - Atunci femeia nu e decât o oglindire a bărbatului (se ridică şi merge în faţa oglinzilor). Relația e autodeterminantă. Dacă spargi oglinda nu ai un harem, ci nicio femeie...
Leni: - Ce vrei să spui cu asta?
Ramses: - Nimic. Vreau să spun că şi dacă am bea tencuiala căzută în urma plecării ei, n-am bea praf al drumului ei de plecare, în noi s-ar face noroi, aşa că ar trebui o.... scârbă regală să ne țină locului.
Iuri: - O detaşare? (se ridică şi merge spre el. Se privesc amândoi în oglindă. Iuri încearcă să îi atingă nodul, plânge. Se pune în genunchi, îl îmbrățişează, lumină roşie, muzică lascivă, fum).

Scena 43

Leni (sieşi, privindu-i pe Iuri şi Ramses în minibaletul lor lasciv.): - De când a plecat ea, când tuşesc se aude altfel în cameră! Ca şi când ai scos mobila? Dar ea nu era mobilă. Tocmai asta mă neliniştește că nu era mobilă şi altfel sună în cameră orice fără ea, ca în vid, ca într-un buhai!

Ramses (se apropie de el şi îl mângâie): - Leni, dragule, vorbeşti singur?
Leni (rețînut): - Când zici *dragule*, te referi la mine sau la haina mea?
Iuri: - Se referă la haina ta şi totuşi nu e materialist.
Leni (nervos, se smunceşte.): - Ba e, ba e, ştiu eu, şi înainte să moară şi-ar scoate ochii, să-i încapă mai mulți bani pe orbite, pentru dincolo...
Ramses: - Vorbiți prostii amândoi...Iuri...nu e bună detaşarea!
Iuri: - De ele?
Ramses: - Da, de ele! Nu e bună pentru că le-am pierde de tot. Şi atunci la ce bun ne-am mai luptat...
Iuri (grobian): - Ne-ar trebui o Revoluție franceză a pizdelor!
Leni: - Ce mai e şi aia?
Iuri: - Adică de fiecare parte a tranşeelor- că războaie duci cu toate, fie să le ai, fie să nu le uiți - stă câte o tabără...
Leni: - Şi dacă ne respinge tranşeea?
Iuri: - Golul istoriei nu are cum să respingă un luptător...
Ramses (se reaşază.): - Suntem luptători fără istorie, degeaba mi se pare mie că ne ascundem în tranşeele lor carnale. Câtă vreme tot noi ne suntem glonțul inamic.
Iuri (nervos): - Eu nu accept ca tu să zeflemiseşti totul, prin pesimism. Eu nu accept să scuipi pe înălțarea noastră...
Ramses: - Care voi?
Iuri: - Eu, Leni şi încă vreo câteva milioane (tic nervos la ochi).
Leni: - Dar oare chiar e posibil să intri în tranşeea dintre pulpele unei femei şi să te naşti de acolo tot tu? Ce fel de moarte e asta?
Ramses (lui Leni): - Vrei un pumn de lozuri?
Leni (zâmbind): - Şi cu ce să le desfac?
Ramses: - Găseşti tu cumva. O rogi pe asistentă, mâna nu se împrumută. E singura dovadă că sunt om. (mişcă în aer degetul

opozabil.) Vezi, mă despart de primate aici. De aici încolo viața are alte justificări...
Iuri: - De ce? Cu degetul ăla atingi punctul G?
Leni (claustrat): - Nu atinge nimic...
Ramses (lui Iuri): - Nu ai tu, Iuri, cum să înțelegi, tu încă te târăşti pe sub pietre. Şi nu filosofale...

Scena 44

(Moment de tăcere. Fiecare dă să spună câte ceva, dar îşi reprimă vorbele şi tac. Leni e ursuz, plânge uşor necontrolat. Se privesc apăsat unii pe alții şi nu
au curajul să zică nimic. De sus ciorchinele de strugure e coborât puțin.)

Ramses (către Iuri şi Leni, care încearcă să îşi spună ceva.): - Tăceți pe rând, să nu vi se-ncalece cuvintele, că ele la a doua generație...
Leni: - ....
Iuri: - ...
Ramses (instabil): - Voi nu simțiți? (adulmecă) Un miros de plante marine putrezite.
Leni (sceptic): - O fi strugurele ăla putrezit, de sus, a putrezit fiindcă are două boabe.
Iuri: - S-a lăsat mai jos, bag seamă.
Leni: - Am observat eu că ne urmăreşte. Cred că din el ne spionează Dumnezeu....Vai, ce mă doare piciorul!
Ramses: - Lăsați prostiile, eu chiar simt miros de plante marine, de asparagus, de scoici.

(Se face seară)

Iuri (întins pe pat): - Iar adormim fără ele, mama mă-sii de viață... (răcneşte) Dumnezeule, dacă ne iubeşti, dă-ni-le-napoi!

Nu tu le-ai luat, ştiu, ne-ai luat scuipaţii, ne-am zvântat de ei, dă-ne iubitele....
Leni: - Iuri, Iuri, calmează-te, îl scoli pe Toma şi te arde!

(Iuri intră repede sub pătură. Se aud preţ de câteva secunde bune sforăituri înăbuşite. Ramses se ridică, abia se zăreşte prin clarobscur, ia, cu mâna liberă, un cuţit din noptieră şi se îndreaptă spre patul lui Iuri. Se aud, încet, greieri. Unii pot fi proiectaţi chiar sărind pe un ecran mare de proiecţii, în spate. Leni îl vede în umbră pe Ramses şi strigă la Iuri).

Leni (atenţionându-l): - Iuri!
(Iuri deschide ochii, îl vede pe Ramses năpustindu-se asupra lui, îi pune talpa pe piept şi-l aruncă cât-colo).
Iuri (sare şi-i dă câteva şuturi în fund, deşi Ramses a căzut.): - Vrei să mă ucizi, animalule? De ce? Ai femeia mea, noapte de noapte îi atingi punctul G şi acum vrei să mă şi omori. Ea te-a pus, nu? (îi dă un cap în gură.)
Ramses (de sub lovituri): - Nu am vrut să te omor! (lumină)
Leni: - Ba ai vrut să-l omori! Ce naiba să faci noaptea cu cuţitul deasupra lui?
Ramses (se ridică şi se şterge la gură de sângele care i-a curs.): - Ai spus că te durea genunchiul, nu Iuri?
Iuri (roşu şi nervos): - Da.
Ramses (gemând a fracturi): - În apa ta la genunchi poate or fi depus peştii icre, -de acolo simţeam miros de plante- (nervos, gesticulează). Nu vreau peşti pentru Ioana, nu vreau să o facă curvă!
Leni: - Ramses, nu uita, Ioana e la mine.
Ramses: - Degeaba, peştii intuiesc, ei sunt în stare să o scoată la produs. Aşa că trebuie să îţi tai genunchiul, să stârpesc peştii.
(Se repede la Iuri şi dă să-l împungă cu cuţitul. Iuri urlă, Leni sare din pat, cu spume la gură. Intră Toma care îl imobilizează pe Ramses.)

Scena 45

Toma (către Ramses): - Ia să te legăm înapoi pe matale. Hopa sus, mâna înapoi, legată! (îi strânge mâna în cămaşă înapoi).
Ramses (râde cu spume): - Auziți greierii? Se aud greieri! Cred că au sărit toți din cămăşoiul meu. (se aud greieri mulți şi se văd în proiecții). Am secat de tot...
Leni: - Greieri?
Toma: - Stai calm că-ți fac şi un sedativ dacă mă mai calci pe nervi. Injecții cu nisip. O plajă-ntreagă!
Iuri (râde): - Lui Ramses injecții cu nisip?
Toma (lui Iuri): - Poate şi ție dacă nu taci!
Leni (lui Toma): - Lui cu vodcă.
Toma (încruntat): - Zâtttt!

(Greierii coboară volumul, iar Toma alege câteva lozuri. Le desface lehămisit şi mai pune câteva în buzunarele halatului. Deschide unul.)

Toma: - Minus. Minus. Minus. Asta scrie pe fiecare, eu nu mai înțeleg nimic...(Scuipă a scârbă şi iese. După ce iese, cei trei în cămeşi albe izbucnesc în râs sau imită nişte greieri.)
Iuri (lui Ramses): - De ce nu crezi că din tine poate veni miros de alge putrezite?
Ramses (râde hâtru): - Cum? Nu ai văzut că au sărit greieri? Sunt sec. Precum o fântână seacă. Au crescut iarbă în mine şi greieri.
Iuri (acuzator): - Minți, ai în tine alge putrede, ai fost apă, dar nu mai eşti, aş zice că au sărit greieri numai să nu îți tai ție genunchii.
Leni (lui Ramses): - Să-ți scapi pielea, aşa-i!
Ramses: - Nu!

Iuri: - Ba da, ți-ai vândut instinctul greierilor, ca să nu ai cum să fuți şi să nu te mai doară neliniştea lui şi cum zici că eşti sec să nu cred eu că ai vrut de fapt să mă omori? Hai sictir! Nu mai cred în basme...
Ramses: - M-a legat din nou. Acuma sec de tot. Poate vine doctorul şi măcar până mă consultă mă mai dezmorțesc.
Leni: - Nu vine niciun doctor, nu vezi, până şi în lozuri ai minus, minus, minus. Ori ne aflăm la plus infinit, ori s-a anulat salonul dacă are acelaşi număr ca anul.
Iuri (către Leni): - Măi, tu când vorbeşti parcă ți-o freci pe uscat! Sub pătură!
Leni: - Da, dar dacă nu eram eu să mi-o frec, te omora ăsta!
Iuri (ruşinat, schimbă vorba, către Ramses): - Mirosul de fructe moarte îți venea de la strugurele ăsta (îl arată!).
Ramses: - Nu, nu, erau plante marine. De sus, de acolo, se uită Dumnezeu.
Leni: - El e de vină pentru toate, Dumnezeu, e doar zeul pe care omul l-a numit după ce a avut primul orgasm, să nu-l uite, i-a dat un nume, el e revelația trupească, nu există decât în energia a doi oameni de sex opus, avută împreună.
Iuri (încercând să doarmă.): - Leni, iar ți-o freci?
Leni: - Te salvez, boule, şi pe tine!

Scena 46

Ramses (legat, în fața oglinzii): - De ce face Dumnezeu toate astea, i-am dat nişte surogate de puncte G, de ce nu ne lasă în pace?
Leni: - Dar cum să ne lase în pace?
Ramses: - Îmi vine acru de ironiile tale, Leni. Sunt legat, mă simt cutreierat de greieri, cum naiba mă lasă în pace dacă m-a secat?
Leni (merge către el): - Ce libertate mai mare vrei decât să fii câmp cu greieri, ghemuit?

(Se trezeşte, plângând. Iuri şi sare de colo-colo, legânându-se.)

Ramses: - Ce e ?
Iuri: - Am visat-o pe Ioana ta!
Ramses (gelos): - Cum?
Iuri: - Da, pe Ioana ta.
Leni: - Nu îi mai e ruşine de nimeni! (îl priveşte pe Ramses). Se bagă şi în vise! Ne înşală şi în vise!
Iuri (plângând înecat): - Se făcea că îi auzeam paşii pe casetă...
Leni: - Aşa, şi? (nervos, nerăbdător)
Iuri: - ...şi de la un timp, nu-i mai auzeam tactul paşilor, ci ritm de greieri.
Atunci a venit o voce care mi-a spus: sunt Ioana, am murit, de-acum plec mai departe prin greieri...
Ramses (debusolat, stingher, alb, plângând): - Minți, Iuri, minți cu neruşinare. Vrei să cred că a murit. Ce ai pus la cale tu cu Leni? (către ambii) Ce ați pus voi la cale? Vreți să cred că Ioana a murit?
Leni: - Noi, nu! Nimic, de ce crezi asta?
Ramses (lui Iuri): - Te răzbuni, Iuri, nu?, pentru faptul că mie mi-au dat din greşeală femeia ta? Şi ce e, nu eu am vrut?
Iuri: - Dar te-ai bucurat de ea! (crâncen)
Ramses: - Ioana nu a murit, nu-i aşa? (se bâlbâie) Ioana nu a murit, nu-i aşa?
Iuri: - Vocea aşa mi-a spus.
Leni (lui Ramses): - Mai ştii că şi tu aveai impresia că auzeai voci?
Ramses: - Da, ştiu. De un timp nu mai aud decât greieri. Sunt trist pentru că va trebui să îmi iubesc secătuirea. Translatori de greieri nu găsesc.
Iuri: - ...Fără alge. Fără nimic.

Leni: - Să ne ia dracu pe toți, numai Dumnezeu e de vină, să-l ia dracu şi pe el. (se ridică şi scuipă pe struguri.) L-am scuipat pe Dumnezeu în ochi....Orbi-l-ar sarea!
Ramses (dărâmat, plâns, răvăşit): - Acum, ce îmi mai rămâne de făcut?
Leni: - Totuşi, poate că Ioana nu a murit....poate era vorba de altceva, poate a înțeles Iuri greşit.
Ramses: - Nu, e o tragere-n gol, e o vânare de vânt...

Scena 47

(Intră asistenta şi le aduce pastile. Le pune pe noptiere.)

Asistenta: - Ce fac băieții? Cuminți, cuminți? Mi-a spus Toma că nu prea. (Cei trei clipesc ca nişte sfinți).
Iuri: - Cuminți,că n-avem de ales.
Asistenta: - Bun, să luați medicamentele!
(Asistenta iese.)
Leni (strigând după ea.): - Şi doctorul? Ah, nu m-a auzit.
Ramses: - Nu te-a auzit sau nu a vrut să-ți răspundă. Gândeşte de două ori, Leni, nu toată lumea are dispoziția acasă.
Iuri (confuz): - Cel mai simplu ştii ce ar fi?
Ramses: - Ce?
Iuri: - Să ne culcăm!
Leni: - Aşa devreme.
Iuri: - Avem altceva de făcut? Că de când cu-atâția greieri...parcă se-nnoptează de la saltul lor. Sunt prea mulți. Prea deşi...
Leni: - Himenele lor s-au transformat pesemne în greieri...erau râme, se târau pe sub pietre, ude şi siropoase, dulci şi sărate ca peştii de acvariu, dar azi sar...
Ramses: - Nu e niciun instinct vândut, cum susține Iuri, e doar...prezumția de Dumnezeu.
Leni: - E insistența femeilor noastre.

Iuri: - Aşa e. Se răsucesc. Fibră cu fibră o simt. Carnea ei fragedă ca un cireş, fața ei de copil cățărat în mesteacăn. (visător). Părul ei blond rubiniu.
Ramses (scârțâie patul): - Voi nu vedeți că trăim din aproximări?
Voi nu vedeți că dacă v-aş aduce zece feluri de mirosuri, n-ați ştii care e al ei? Scârțâitul ăsta are un ton când e cu Ioana, poate e cu un semiton mai jos decât e cu femeia ta, Iuri (lasciv), poate e în minor când geme sub femeia lui Leni. (Iuri se schimonoseşte şi plânge.)
Leni: - De ce să fie a mea gen minor, iubirea e la fel!
Ramses: - Muzical ziceam, Leni, nu că ar fi mai rea!

(Leni se aşază pe pat şi încearcă să-l scârțâie.)

Leni (scoțând limba la Ramses): - cu femeia ta nici nu scârțâie...
Ramses: - Că nu poți tu! (râde burtos). M-aş aplauda dar am mâinile legate. Mi le simt cotrobăite de greieri. (senin). Chiar acum unul din Ioana îmi dă ocol la inelar. Ce apropo o fi?
Leni: - E un vis, recompune-o din greieri şi fii cu ea! (insistent, pasional).
Ramses (albit): - Dacă îți desfac nodul ea va pieri. Am eu puterea să o prefer moartă?

Scena 48

(O muzică uşoară, de radio, se lasă seara. Cei trei în paturi, le scârțâie singuri şi râd. Se excită.)

Iuri: - Ați luat medicamentele?
Leni: - Eu le-am scuipat pe geam.
Ramses: - Eu nu le-am luat, nu le-am luat pentru că am hotărât că lăsăm ceaiul să se evapore...

Leni: - De acolo era poate mirosul de alge....
Iuri (arată spre aerul condiționat.): - Nu, e de la aparatul de aer condiționat, l-au pus să nu murim peste vară de cald- că e zăpuşeală- de acolo mirosul.
Ramses: - Poate prin el au venit greierii, şi vocea... eu mă rog, mă rog la el.
(Ramses se pune în genunchi în fața aparatului. Reflector pe el. Se aude arhaic şi cu ecou.) Dumnezeule, dă-mi aer dacă îmi dai şi hainele acestea strâmte (înecat şi disperat), aer dintre pulpele ei, aer binecuvântat de frică de femeie, aerul ei dă-mi-l, Doamne, aerul ei curat, aer expirat de organul ei, aer curat, aer de munte pentru mine.

(Ploaie de greieri. Se stinge lumina.)

O voce: -Ramses, te aştept....Ramses, te aştept. Vino degrabă...
Ramses: - Ioana, Ioana, te aud! Tu eşti, Ioana?
O voce: - Eu.

(Ramses se ridică şi îl priveşte pe Leni încruntat. Leni e timid şi speriat.)

Ramses: - Leni, încearcă să dai jos haina de pe tine...fără să dezlegi nodul.
Leni (uimit): - Dar nu se poate aşa ceva...
Ramses: - Oricum dacă o să vină doctorul, o să mi le schimbe.
Iuri: - Iar?
Ramses: - Iar.
Leni: - Şi dacă ni le-ar schimba, nu mai ştim femeia cui a cui e, depărtarea le-a abstractizat, le-a pierdut mirosurile. Am putea căuta nişte dulăi, nişte câini de poliție, să le afle...
Ramses (dărâmat psihic): - Tu glumeşti, nu?
Leni: - Nu.

Ramses: - Atunci să căutăm nişte câini care să ne adulmece şi pe noi pentru a da de noi. Eu o cunosc pe Ioana şi sortând-o din toți greierii lumii, dacă pământ va fi ajuns...

Scena 49

(Iuri şi Leni se duc şi se aşază pe patul lui Ramses)

Ramses (iritat): - Ce faceți aici? De ce ați venit? (Iuri împinge lozurile pe jos.)
Leni: - Ca să fim siguri...
Iuri: - Propun să dormin în cerc. Fiecare să doarmă cu capul pe picioarele celuilalt.
Ramses (mirat): - Ha?!
Iuri: - Da, ca să nu plece niciunul şi să încerce să-l omoare pe celălalt...(tuşeşte către Ramses).
Ramses: - Dar e o prostie. (Leni sare şi scârțâie patul.)
Leni: - Prostie, neprostie, aici dormim. Şi în aspic de lozuri.
Ramses (lui Leni): - Şi punctele G să doarmă unul lângă altul?
Iuri: - Da.
(Leni e excitat şi scârțâie patul mai tare. Din lozuri sar greieri.)
Leni: - Ați văzut?
Iuri: - Ce?
Leni: - Din lozuri au sărit doi greieri. Unul acolo, altul aici...
Ramses (sceptic): - De necâştigătoare ce sunt....
Iuri: - Minus.
Leni: - Minus. A zis şi Toma.

(Cei trei discută, stând în cerc, privesc strugurele care e chiar deasupra lor. Deasupra golului dintre ei. Lumină oarbă.)

Iuri: - Strugurele ăla cred că a mai coborât...
Leni: - Şi a mai fermentat. E o complicitate a boabelor de a rămâne două...

Ramses (suspicios): - E cumva o aluzie că vrei să scapi de mine?
Leni: - Nici pomeneală, de tine va scăpa amintirea Ioanei tale, nu eu.
Ramses: - O simt aproape pe Ioana, chiar de-o simt prin greierii ce sar...
Iuri: - Strugurele ăla, dacă ar coborî încă puțin ne-ar trage-o. Stăm în cerc, parcă formăm un vagin.
Leni (ridicându-se în fund şi încercând să-şi rupă hainele, nu reuşeşte.): - Ne-a tras-o deja, Iuri, Dumnezeu ne-a abdicat de la propria voință şi şi-a bătut joc de soarta noastră.
Iuri (spăşit): - Aşa e, unde ne-a durut mai tare ne-a lovit...
Leni: - Băga-mi-aş!
Ramses: - La naiba cu toate...

(Cei trei adorm. Sforăie.)

Scena 50

(Lumină. Se trezesc şi încep să cânte fiecare altceva, deranjant şi oligofren.)

Leni (chiaun de somn): - Voi vedeți?
Ramses: - Da, că nu l-am omorât pe Iuri, văd...
Iuri (îşi priveşte trupul.): - A.... (sare ca ars.)
Ramses: - Ce dracu mai e?
Iuri (se bâlbâie): - Voi vedeți? Voi vedeți că ne-au apărut nodurile, punctele G, în față?
(Cei trei îşi admiră nodurile uimiți, schimonosiți de bucurie, hulpavi, cabotini, libidinoşi.)
Ramses: - S-au mutat în față! (Uimit, căzut, sfârşit, se ridică şi fuge aiurea, acuzator, arătând cu degetul spre aparatul de aer condiționat.) El e de vină, aparatul. (înecat) El. A suflat atâta vânt că ne-a mişcat punctele G. Le-a mutat în față. Nu! Nu!

Acum va face copii cu ceilalți. Vor rămâne grele cu alții!! (Greieri. Iuri şi Leni îl privesc crâncen, cu ochii scoşi din orbite, demenți, plâng şi râd în acelaşi timp.)
Leni (prevăzător): - Acum va trebui să stăm departe de femeile noastre şi cu gândul, ca să nu ni se scoale (plânge-râde, cu limba afară).
Iuri: - ...
Leni: - Că dacă mi se scoală o va atinge pe *alta* direct. Ce automatism demențial!
Iuri: - Aşa e, ca şi cum apariția merilor ar fi de vină pentru toată moartea noastră, nu muşcarea...
Ramses (tremură): - Nu pot să o pierd de tot pe Ioana mea...Sunt în fața punctelor lor G. Şi fără să vrem le atingem. (se plimbă de colo colo, se opreşte din când în când, izbeşte cu piciorul în podea şi înjură.) Na, greieri, săriți. Inerție a morților, reflex puturos.
Iuri: - Încercăm să nu le atingem...
Ramses (sceptic, blazat, mort): - Nu avem cum. Cât erau în spate, era cum era, dar acum adevărul a venit în față.
Leni: - Adevărul e-n linia-ntâi, deci moare primul; iubirea rămâne...
Ramses: - Nu, prostule, dacă adevărul moare, iubirea nu are cum să rămână, dacă mă-ta ar fi murit când te avea în pântece, tu ai fi trăit în ea bine-merci?

Scena 51

(Leni, cu saliva curgându-i din gură, sare nebun, face ca găina în genunchi, apoi ajunge lângă pat şi paşte lozuri fericit şi zâmbitor.)

Ramses (lui Iuri): - Sunt parcă şi aşa prea departe de trup...
Iuri (Preocupat cu o muscă.): -....
Ramses: - Tu auzi?

Iuri: - Da, da, aud.
Ramses: - Sunt prea departe de trup, punctele lor G. Par aproape dar sunt căi de mii de ani lumină.
Iuri: - Adică degeaba ne-am bucurat?
Ramses: - Cam.
Leni (se aşază cuminte lângă ei): -...
Ramses: - Între penisuri şi noduri e distanța de la cer la pământ.
(Mimează un orgasm, dă ochii peste cap, un orgasm delir). Sunt nori, păsări, avioane supersonice, duhuri în ridicare (întens), abandonându-şi încă bucăți de trupuri neterminate de lepădat...
Iuri: - Aşa distanță e?
Ramses (languros): - O, da!
Leni: - Oare cum simți un nor cu vârful pulii?
Ramses: - Cum simți roua pe pupilă. E aceiaşi sensibilitate.
Iuri: - Nu cred. Tu de unde ştii? (îşi schimbă poziția.)
Leni: - Nu ştim niciunul, măcar să nu mai dăm lecții.... (începe să se vaite).
Ramses: - Ce ai, Leni?
Leni (ca şi cum l-ar durea măseaua.): - Mă doare...foarte tare mă doare. Din lozuri am înghițit şi un greiere...
Iuri: - Ce pămpălău! Trebuia să îi separi...Eu, dacă voi ajunge vreodată preşedinte - sau prim ministru- voi face un minister care cu asta să se ocupe, să separe greierii de lozuri. Am zis.
Leni (văicărindu-se): - Mi-a intrat un greiere la măsea. Mă doare de mor.

(Sare într-un picior şi urlă).

Iuri: - Ți se duce pe carie în sus, îți ajunge în creier şi îți seacă şi creierul....
Leni (îngrozit): - ...

Ramses (către amândoi): - E prea mare distanța, ce facem? Deşi punctele sunt în față, sunt prea depărtate de penisuri?!
Iuri (se priveşte): - Sunt aproape, ce tot vorbeşti....
Ramses: - Iuri, tu nu cunoşti astronomie, nu cunoşti fizică....nu e chiar aşa, par aproape dar sunt la milioane de ani lumină.

Scena 52

Iuri: - Nici dacă sărim? (sare în hainele lui mai tare, să atingă punctul.)
Ramses: - Nici (o întonație crescendo.)
Leni: - Nici (altă intonație crescendo.)
Iuri: - Nici (o terță intonație crescendo.)
Ramses: - Nici (jovial, descrescendo.)
Leni: - Nici (descrescendo.)
Iuri: - Stop. Vine doctorul?
Ramses: - Nici. (râde)
Leni (luminos): - Dar oare dacă murim, nu ni se vor ridica sufletele la cer?
Ramses: - Da, dar la alt cer.
Iuri: - Are dreptate, la alt cer.
Leni: - De ce?
Ramses: - Cerul nu e un cer propriu-zis, e departe ca un cer, punctul ei G, e un cer al plăcerii, dacă mă înțelegi.
Leni (tâmp): - Şi dacă ne închinăm nu punctului G, ci distanței de până la el, nu devine cer?
Ramses: - Măi, greu, dar putem încerca. Și cum facem să facem un cer comun din cele două?
Leni: - Tocmai, rugându-ne la ele, ca la unul...
Ramses (epuizat): - Şi tu crezi că murind şi ridicându-ne la cer are să ni se scoale aşa de tare?
Leni (mândru): - Garantat. Sculele noastre vor fi lungi ca scara lui Iacob. Până la cer. Prin canalul prin care iese sperma vor urca îngerii pe scări rulante.

Iuri: - Şi urina? Pipi?
Ramses (întorcându-se spre el): - Nu există aşa ceva! Am secat! Greieri!
Iuri (speriat): - Cum greieri?
Ramses: - Uite aşa! Greieri!
Iuri: - Adică eu...
Ramses: - Da. Greieri.

Scena 53

(Leni se duce în faţa oglinzii şi îşi sărută imaginea-reflectată din ea, languros, visceral.)

Ramses (după o tăcere): - Va trebui să murim.
Leni (ciuleşte urechile, mândru): - ...
Ramses: - Va trebui să murim. Nu avem altă opțiune. Ca să facem sex cu ele trebuie să murim. Şi facem sex să nu le pierdem. Deşi ne pierdem.
Iuri (îngrijorat): - Dar am putea să suplinim sexul cu altceva!
Ramses: - Draci! Cu ce? Femeile pretind că stau cu bărbați pentru suflet, pentru convietuire, pentru protecție. Numai minciuni. Pentru sex stau. Ține-ți tu ştecherul bine în ele şi nu te mai părăsesc decât dacă e voltajul prea mic.
Iuri: - Şi cum să murim?
Ramses: - Cum se moare.
Iuri: - Şi cum se moare?
Ramses: - Nu ştiu. N-am mai murit. Doar mi-am dorit şi e bine să-ți doreşti.
Leni (intempestiv): - Bun, vom muri, ne vom ridica la cer, cu penisurile astfel vom ajunge la punctele lorG.
Ramses (urmărindu-l): - Da. Exact.
Leni: - Şi de unde putem şti acum că morți vom avea aceeaşi putere ca vii?

<u>Ramses</u> (pauză, plânge.): - Pentru că le iubim peste moarte, de-aia! Aş fi în stare să mă fut cu toți greierii dac-a murit şi-n ei mai este.
<u>Leni</u>: - Am fi în stare de orice...
<u>Iuri</u>: - Şi să i-o tragi aurei îngerului tău păzitor?
<u>Ramses</u> (blocat): - Cum vine asta?
<u>Leni</u> (lui Ramses): - Nu-l lua în seamă, vrea să îți vinzi sufletul!
<u>Ramses</u>: - Mi l-aş vinde, dar nu mi-l cumpără nimeni. Comerțul cu suflete e privat şi nu mai rentează. Când statul te ajuta, înfloreau iubitele ca ochii morților în gropile cu var.
<u>Leni</u>: - Nu ți-l vinde. De cumpărat ți-l cumpără, dar nu ți-l vinde tu!
<u>Ramses</u>: - Numai pentru Ioana...
<u>O voce</u>: - Da...m-ai strigat?

<u>Scena 54</u>

(Cei se aşază hotărât şi crâncen pe unul dintre paturi, concentrați ca nişte boxeri.)

<u>Leni</u>: - Trebuie să murin.
<u>Ramses</u>: - Avem altă şansă de a ne ridica la cer?
<u>Iuri</u>: - Fie ne ridicăm întregi, prin duh, fie transportați, pe bucăți de greieri.
<u>Ramses</u> (nervos): - Dă-i în mă-sa de greieri! Cu un avion supersonic am putea, l-am simțit eu între haină şi trup, pe pulpe, zbura în picaj cu o pasăre prinsă la una dintre elice.
<u>Leni</u>: - Nu putem prin inventică, trebuie prin jertfă, nu prin inteligența de-a te fofila....Să fim demni, putem şi lătra, dar în două picioare.
<u>Ramses</u>: - Cum vine asta?
<u>Leni</u>: - Cine ne vede poate e surd, mizăm pe asta şi avem demnitate.

Ramses: - Murim.
Leni: - Murim.
Iuri (arțăgos): - Murim.
Ramses: - Degeaba mă priviți ciudat, trebuie să se termine cumva...vom fi sus, le vom putea penetra.
Leni (cade pe gânduri, stă turceşte.): - Oare cum o fi iubita mea? Cum i s-a frăgezit pielea? Mai are alunițele acelea pe gât, pe după care eu, noaptea, când nu puteam s-adorm, îmi imaginam raliuri de maşini?
Iuri: - A mea, când îi venea ciclul credea că e în ea cineva care striveşte căpşuni şi face suc...
Ramses: - Nu începeți iar, ştiți toți ce cuiburi ducem în noduri. Vă provoc la realism. Poftiți să murim ca să le atingem plăcerile. Să murim ca să nu plece!
Leni: - Adică să plecăm noi?
Iuri: - Să plecăm noi?
Ramses: Nu plecăm nicăieri, decât spre steaua numită Punctul G.

(Iuri se aruncă pe patul lui, plânge şi îl scârțâie obscen, fum, joc de lumini. Afară se aude o ploaie puternică. Trăznete.)

Scena 55

Leni (lui Iuri): - Ce e, Iuri, ți-e frică de ploaie?
Iuri: - Da. Mai tare mă doare că afară plouă iar aici noi pişăm greieri.
Ramses: - Nu doar „pişăm greieri”, ci şi murim. Asta nu e un fleac, nu încerca, Iuri, să arăți că e o bagatelă totul.
Leni: - Dacă ele ar fi făcut o Revoluție a pizdelor, altfel s-ar fi consumat țigara lui Freud până acum...
Ramses: - Doar că sunt unii şi acum geloşi pe scrum...
Iuri (lui Ramses): - Vorbeşti să nu te auzi cum devii tot mai prost...

Ramses: - Prost, prost, dar eu stau pe sănii....şi ție îți trec prin creieri... (Râde ascuțit).
Leni (Rece): - Trebuie să murim, să ajungem, să le lărgim şi să le ținem lângă noi. Trebuie să *plecăm* ca să le ținem lângă noi.
Ramses: - Crezi că asta le va stimula!
Leni: - Puțin îmi pasă. Oglinzii nu reuşesc să i-o trag! (scuipă a silă).
Iuri: - Moartea e un orgasm...dar nu înțeleg ce nervi excitați are acolo Dumnezeu, trimişi ca diplomați sau agenți ori spioni?! Care sunt prerogativele lui? Ne-a vrut iubitele, cred că asta e...
Ramses: - Oare? Sigur. E clar, dar totuşi vrem să ne ridicăm la cer...le-am iertat, căci în Dumnezeu ne-au înşelat, întru Dumnezeu.
Leni: - Ramses, spui nişte prostii de intră pereții în comă.
Ramses: - De ce, Leni? De ce? Pentru că mă doare?
Leni: - Nu pentru că te doare, ci pentru că tu stai, ai timp să-ți faci stereo urlatul, în loc să urli cum îți vine...
Ramses: - Cu cine să mi-l fac stereo?
Leni: - Cu o cădere de stea... (scuipă)
Iuri: - Hai să murim înghițind lozurile astea! Totul..... trece prin stomac şi lasă urme adânci.
Ramses: - Perfect. Sunt şi uşoare, nu trag la cântar când ne ridicăm, dacă sunt cu minus, poate nici nu au greutate, numai volum....Va fi o moarte imponderabilă, nimeni nu va şti de ce am murit.

Scena 56

(Cei trei sar pe podea şi pasc lozuri pe nerăsuflate, vorbind cu gura plină.)

Iuri (lui Leni): - Sunt bune, o să fie multă hârtie în noi...Foamea de ele va putea face acolo în burțile noastre foc să se-ncălzească.

Leni (lui Ramses): - Ai câştigat la vreunul ceva? Măcar un leu?
Ramses (mestecând): - Nimic. Niciodată.
Leni: - Ce frumos ai spus „amin”-ul! A fost ca după o rugăciune.
Iuri (cu gura plină, în patru labe): - Înger, îngeraşul meu, ce mi te-a dat Dumnezeu, totdeauna fii cu mine şi mă-nvață numai bine....
Leni: - Nu se mai spun rugăciuni după Amin!
Ramses: - În cazul nostru rugăciunea e un Amin, iar Aminul nu e decât visul, dorința, muşchiul pulii pe care odată ce l-ai încordat îți scrie soarta întru plural (se îneacă.)...Cred că am înghițit şi greieri.

(Cei trei merg în paturi. Lumina e stinsă. Aşteaptă.)

Iuri: - Acum aşteptăm să murim....şi îți spun eu de unde sunt greierii ăia....Or fi fost prinşi în hârtia de lozuri, când au presat-o la fabrica de celuloză, şi am înviat ca-n ziua de Apoi.
Ramses: - Au înviat? Greierii?...

(Cei trei mor fără să geamă, se aud greierii sărind răsfirați.)

O voce: - Vino, vino la mine...
(Sala se umple de fum. Oglinda din mijlocul salonului cade de la sine şi se sparge.)
O voce: - Vino, acum e momentul, vino, vino, vină, vină...

Scena 57

(Intră Asistenta, sprințară.)

Asistenta: - Ce fac copiii mei? Cuminți-cuminți? (îi priveşte, vede că nu răspund, râde.) Ce, vă faceți că nu ştiu...hai, nu vă mai jucați. (Stau cu ochii deschişi, schimonosiți, vineți şi inerți).

Hei! Ne jucăm de-a gândacii morți, cu labele în sus? Ce să vă aduc? (Se apropie mai tare de fiecare, le dă palme, îi zgâțâie, dar nimic, apoi îl strigă pe Toma).Toma, vino repede!...Toma!
Toma (Intră val-vârtej): - Ce e? Am venit.
Asistenta: - Priveşte-i! (i-i arată).
Toma (mirat): - Măi să fie! Cum naiba?
Asistenta: - Lasă, hai ajută-mă, adu cearşafuri să-i acoperim...
Toma: - Am înțeles! (Toma iese).

(Asistenta scoate dintr-o noptieră trei lumânări, li le împlântă în noduri şi cu o brichetă le aprinde. Spune o rugăciune scurtă în fața fiecăreia şi face cruce ca şi cum ar dansa pop. Se plimbă printre ei cântând un cântec aiurea).

Asistenta: - Dumnezeu e purtat pe brațe de greieri. Omul e acel pământ ce nu mai încape în groapă la înmormântarea lui Dumnezeu. (Se strâmbă a scârbă, aprinde o țigară şi se plimbă). Vedeți ce frumos e visul? Toată lumea îl înțelege şi de aceea nu face caz de el. Voi trei, tu, tu, tu (îi arată) ați fost nişte copii cuminți (Tic nervos.), nu ați făcut gălăgie, nu ați fugit afară, nu ați dat cu pietre în duşmani, ca să nu îşi facă o casă, ați fost admirabili. (Se apleacă şi îi atinge nodul lui Leni, i-l sărută languros, asigurându-se că nu o vede nimeni, apoi se ridică, îngânând acelaşi cântec şi pune câteva monede pe ochii lor). Scuzați-mă, mi-au rămas rest de la cafea...(Priveşte în căni). Hei, se poate, dar nici ceaiul nu vi l-ați băut! Nu se poate aşa ceva, când vă lăudam... morții mei frumoşi.

Scena 58

(Asistenta priveşte şi în celelalte căni de ceai.)

Asistenta: - S-a evaporat, s-a evaporat în scări, a urcat în trepte...Şi lămâia s-a tras, a plecat în lămâi. ... (Scrumează în

ceştile lor. Termină ţigara repede.) aş vrea să dansez cu voi, cu fiecare în parte. Ce ziceţi, veniţi la dans? (Încearcă să îl ridice pe Iuri dar nu poate.) Vă daţi grei, nu? Grei, aţi rămas grei, nu puteţi dansa. Cine ştie ce prăpastie o să naşteţi după nouă luni, cine ştie!? O genune, un hău (Face câteva genoflexiuni, fumând, şi râde vorbind singură). Cred că veţi naşte copii deraiaţi, de la linia evoluţiei normale....Dacă n-au trei mâini tot e bine.... (Departe) Toma, vii odată?
Toma (de departe): - Da, vin acuma. (intră).
Asistenta: - Dă-mi cearşafuri!

(Toma le despătureşte şi o ajută să îi acopere pe cei trei. Îi acoperă, Toma îşi aprinde şi el o ţigară, apoi observă că li se văd prin cearşaf celor trei morţi nişte umflături, ca şi cum ar avea penisurile erecte.)

Toma: - Priviţi, sunt pe felie. Sigur şi-o trag pe undeva! (Îşi trage mucii) Ce tare de ei!
Asistenta (aluzivă, vulgară): - Ţie cum îţi mai merge, Toma?
Toma: - Merge bine, încerc să rezist. Avem de lucrat. Şi toată ziua cu morţi ca ăştia, încă ăştia-s cuminţi, parcă ar fi copii, dar să vedeţi alţii...

(Sună o sonerie.)

Asistenta (fumând): -....
Toma: - Scuzaţi, soneria, vin imediat să vă ajut să-i cărăm la morgă...

(Toma iese.)

Asistenta: - Te aştept să vii! (Se plimbă fumând şi scrumează pe nodurile lor, din când în când i se stinge ţigara şi şi-o reaprinde de la lumânările lor).

Cine te-a pus moarte-n drum,
Când e viața un duium?,
Ca pe-o crâşmă pusu-te-a,
Botezată-i moartea prea,
Ca şi vinul când îl bei,
Ca de mândră când te iei...

Scena 59

(Asistenta cântă aiurea, cu ochii pierduți în zare, se mângâie pe gât, pe sâni, intră Toma).

Toma: - Mă iertați, am venit!
Asistenta: - S-a întâmplat ceva?
Toma: - A, nu, nimic, o urgență în saloanele vecine. În saloanele celelalte le-au sângerat hainele, cămăşile de forță....
Asistenta (mirată): - Unde, în ce salon?
Toma: - Ăsta ce salon e?
Asistenta: - 2009.
Toma: - A, păi cam la toate...în saloanele mai mici de unu, în 001, în 002, în multe. Cam în toate...demult se tot sângerează, dar se ține ascuns, ca o taină precisă. Ca o taină precistă.
Asistenta (apropiindu-se de el.): - Eşti bărbat frumos, Toma!
Toma (face un pas în spate): -...
Asistenta: - Şi unde au sângerat?
Toma: - În spate şi în față, unde se leagă hainele de forță....
Asistenta (îi atinge penisul.): - Aici? Aici se sângerează mult...(îl mângâie uşor pe față.)
Toma (face un pas înapoi): - ...
Asistenta (se apleacă în genunchi şi îl mângâie prin haine cântând): - ...
Toma: - Vă rog, am şi eu familie...nu se poate, nu vreau... (arată că îi place, dar are o reținere).

Asistenta: - Zi ah!
Toma: - Ah!
Asistenta: - Nu aşa!
Toma: - Dar cum?
Asistenta: - Toma, zi ah! ca după ce ai bea apă minerală!
Toma: - Eu nu beau apă minerală...mă balonează...
Asistenta: - Zi ah! Ca de moarte atunci...
Toma: - Şi moartea e minerală, te întorci în minerale, e minerală ca apa...
Asistenta (excitată): - Dacă e ca apa înseamnă că există speranță...

Scena 60

(Se aude zgomot îndepărtat de şantier.)

Asistenta: - Ce se aude? Auzi şi tu?
Toma: - Da, aud. Se mai construieşte un spital în jurul acestuia, cică, a zis directorul că şi spitalul e bolnav şi trebuie internat cu totul! Şi unde să muți un spital să se vindece...
Asistenta: - Noi de ce crezi că avem mai multe piei pe noi? Tot aşa, ca alt zid care să ne constrângă, să nu scăpăm dracului de aici? (stinge țigara cu piciorul, aprinde alta de la lumânarea care arde pe Ramses.)
Toma: - Ce bune sunt țigările astea...
Asistenta: - De nervi fumez...dar ştiu o cale prin care poți scăpa de stres. (îi face semn cu ochiul.)
Toma (face un pas înapoi.): - Ah, nu...îmi pare rău, nu se poate...
Asistenta (iritată): - Dar ce se poate...
Toma: - Doar „nu se poate” se *mai* poate. Miroase a pişat aici. Nu simți? E galben ca luna....
Asistenta: - Lasă, e de ceară...
Toma: - E ca şi cum ți-ai aprinde țigara de la lună...

Asistenta: - Nu te ştiam aşa romantic, Toma. Eşti un om special, nu o brută cum te credeam. Nu eşti un Sfarmă -Piatră...
Toma: - Mulțumesc, Ioana, mă bucur să aud.
Asistenta (mirată): - De unde ştii că mă cheamă Ioana?
Toma: - Ei, bine, oricine îşi aprinde țigara de la lumânările ăstora trei se numeşte Ioana....Ioana e Ioana. Ea ne-a făcut. Ea e Dumnezeu.
Asistenta: - Ah!
Toma: - Ah! Ca apa minerală?
Asistenta: - Da.

(Toma o priveşte lehămisit şi pleacă).

Asistenta: - Toma, stai! Stai (tristă). Unde pleci? (renunță să-l mai întoarcă.)
Asistenta (sieşi): - A plecat. S-a evaporat. Nu puteam să tac? (plânge încet.) Ce superficial! (maschează tristețea).

(Se aud greieri încet. Lumina devine albastră. Se proioectează nori tridimensionali).

Asistenta: - Ce miros de greieri arşi la lumânare...Ce pleonasm de carne şi de lucruri. Ce toamnă mi se face! (cade în genunchi, priveşte, senină, împrejurul, delir ca de trezire din somn.)
O voce: - Vino, te aşteaptă măgarul tău, vino să plecăm mai departe; plecăm la Toboso. Avem drum lung de bătut.
Asistenta (înspăimântată, mirată, nerdumerită, se îmbrățişează pe sine.): - ...

(Greieri cucernici şi asurzitori ocupă scena. Zgomot infernal. Cortina.)

Povestaşul (în avanscenă): - Dacă v-au plăcut acestea, țineți minte ce vă spun, priviți vouă noduri mari de nu v-au apărut şi

dacă nu sângerează cumva. Când legați orice, un nod apare. Chiar când dați mâna cu cineva „salut-salut”, ea este nod şi doare. Priviți cât sânge curge din orice strâns de mână, ce ouă de berze în noduri aveți. După noi, după voi, berzele ouă doar puncte. După voi, după noi, punctele mor cărunte. Şi nu vor mai fi dimineți.

(Cortina finală. Sunet de tocuri.)

Iulie 2009